

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบสรัก

คาเฟ่มือค้ายาม 23 นาฬิกา

マカン・マラン - 二十三時の夜食カフェ

คาซูเอะ ฟุรุอุจิ

เขียน

ปาวิน การสมใจ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

มาระยะนี้ข้าถูกระหนักกลับมาอ่านหนังสืออีกครั้งเหมือนเมื่อครั้งยังเป็นนักเรียน
โดยใช้เวลาในระหว่างการเดินทาง เวลาต้องรอลูกค้า หรือเวลารออาหารในร้าน
เพราะรู้แล้วว่าแทนที่จะนั่งใจลอยอยู่เฉยๆ นั่งอ่านหนังสือสนุกๆ สักเล่ม

จะช่วยคลายเครียดได้มากกว่า

- คาซูเอะ ฟุรุอุจิ

หมิวสื่อคุณภาพ
ไถยอนริบ์กรุป

คำนำสำนักพิมพ์

บรรทัดฐานของสังคมคืออะไร การพยายามทำตัวให้อยู่ในกรอบ เป็นสิ่งจำเป็นแค่ไหน...

คนที่ได้ชื่อว่าปรับตัวเก่งและทำตัวไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ก็เหนียวเหมือนกันนะ คุณเองก็เป็นเช่นนั้นอยู่ใช่ไหม

คาเฟ่แห่งนี้คือ “มากันมาลัม” ซึ่งแปลว่า “มีอคติ” เป็นคาเฟ่ลับ ที่ซ่อนตัวอยู่ในตรอกคับแคบหลังย่านร้านค้า ยามกลางวันจะเป็นร้านขายชุดเดินราไชซีใหญ่ แต่พอถึงเวลากลางคืนจะกลายเป็นร้านขายอาหารให้กับเหล่าลูกค้าประจำที่ซมซานอ่อนล้ามาเพราะมีเรื่องอัดอั้นตันใจ ไม่ต่างอะไรกับแมวหลงทาง แดร์กควีนหรือผู้ชายที่ชื่นชอบการแต่งกายด้วยชุดสตรีนามว่า “ชาร์ล” เป็นชายวัยกลางคนที่ยังคงหลงเหลือเค้าความหล่อล้ำในวัยหนุ่มจะลงมือปรุงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ เพื่อช่วยปรับสมดุลทั้งร่างกายและจิตใจให้ลูกค้า เพราะการใช้ชีวิตในแต่ละวัน นอกจากจะต้องอะลุ่มอล่วยกับคนรอบข้างแล้ว เรายังต้องใจดีกับตัวเอง เพื่อรักษาสมดุลของจิตใจเอาไว้ด้วย การกินอาหารอร่อยๆ ก็เช่นกัน แม้ไม่อาจขจัดปัญหาชีวิตที่ยุ่งเหยิงให้หมดไปได้ แต่อาหารอร่อยและดีต่อร่างกายจะช่วยบรรเทาความทุกข์ให้คุณได้เสมอ

“ไม่เป็นไรนะ”

น้ำเสียงสงบของชาร์ลดังกังวาน

“ถึงจะขมขื่น ทุกข์ทรมานไปบ้าง แต่นั่นคือสิ่งยืนยันว่าเธอพยายามด้วยหัวใจและสมองของตัวเองเพื่อที่จะก้าวต่อไปนะ”

ดังนั้นต่อให้ตอนนี้ยังมองไม่เห็นอะไรเลย ก็ไม่จำเป็นต้องสิ้นหวัง

“เพราะการกำลุ่มอกกลุ่มใจก็ถือเป็นช่วงเวลาที่สำคัญเหมือนกัน”

สารบัญ

ตอนที่ 1	แคสเซอร์โรลในฤดูใบไม้ผลิ	2
ตอนที่ 2	ขนมปังข้าวสาลีทอง	64
ตอนที่ 3	สลัดของราชินีอันดับหนึ่งในโลกห้ำ	132
ตอนที่ 4	ซูปรแอตเวนต์วันส่งท้ายปี	196
	ส่งท้ายจากนักแปล	274
	เกี่ยวกับผู้เขียน	275
	เกี่ยวกับผู้แปล	276

กดลองอ่าน

ທດສະຍອຳນ

ตอนที่ 1

แคสเซอร์ในฤดูใบไม้ผลิ

ทดลองอ่าน

ตอนโดนผลึกออกจากรถไฟเที่ยวสุดท้ายมาสู่ชานชาลา สายฝน
ที่โปรยปรายลงมาก็เริ่มทวีความแรง

อุตุส่าห์คิดว่าถึงคราซากระผลิบานเสียที แต่ยังไม่ทันได้มีเวลา
ชื่นชมให้สมอารมณ์หมาย สายฝนก็เทลงมาตั้งพายุ

ทุกคำคืนยังคงหนาวเย็นถึงขั้นถวิลหาแจ็กเก็ตดาวนั้ รวากับว่า
ฤดูกาลกำลังไหลย้อนกลับสู่เหมันต์

แย่ที่สุดเลย –

คิโนซากิ โทโกะ พูตังม้งำกับตัวเองเป็นรอบที่เท่าไรของวันนี้แล้ว
ก็ไมรู้

ครันออกมาจากช่องตรวจตั๋ว สายฝนก็สาดซัดเป็นแนวเฉียงมา
กระทบแก้ม แค่พยายามรั้งร่มไม่ให้โดนสายลมช่วงชิงไปก็เต็มกลิ่น

แย่จริง ๆ นะเนีย

สภาพอากาศกับบริษัทต่างละทะพะอกัน กระนั้นแท้ ๆ งาน
ตรงหน้ากลับกองสุม เธอต้องยัดร่างเข้าสู่ขบวนรถไฟเที่ยวสุดท้ายติดต่
กันอย่างในวันนี้เป็นวันที่สี่แล้ว

ความรู้สึกน่าชิงชังแล่นปราดทั่วไขสันหลัง โทโกะชะงักฝีเท้า รู้สึกเหมือนภาพตรงหน้ามีดมนลงเล็กน้อย กระแสเลือดทั้งร่างกำลังม้วนตัวไหลออกไปไม่ต่างอะไรกับกระแส น้ำทะเลลง

ไม่ได้การ โโลหิตจางนี่นา

โทโกะพยายามฝืนเบี่ยงตาประคองสติ

ก่อนอื่นต้องก้าวเท้าออกไปให้ได้

ใจคิดแบบนั้น แต่จุดศูนย์ถ่วงของร่างกายกลับขวนเซ โทโกะทรุดฮวบลงไปในน้ําคูกเข้าตรงแอ่งน้ำข้างบนพื้นยางมะตอย รู้สึกหน้ามืดตาลายจนแทบล้มตาไม่ขึ้น

ผู้คนรอบด้านเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว เธอคงโดนมองว่าเป็นคนเมากระมัง

“คุณ เป็นอะไรหรือเปล่า”

เสียงติดจะแหบดังกังวานขึ้นเหนือศีรษะ จู่ๆ สายฝนก็หยุดสาดซัด

ร่มของเธอกลิ้งโคลไต่อยู่บนพื้นไปตั้งนานแล้ว แต่ใครคนหนึ่งกำลังกางร่มให้เธอแทน

โทโกะพยายามขยับดวงตาเพื่อมองขึ้นด้านบน ภาพของรองเท้า ส้นสูงกับชายกระโปรงยาวปรากฏสู่สายตา ดูจากขนาดรองเท้าแล้วคงเป็นผู้หญิงร่างใหญ่พอสมควร

โทโกะยังพยายามจะฝืนเงยหน้า แต่สติสัมปชัญญะกลับยิ่งจมดิ่งลึกลงไปทุกที

“โลหิตจางสินะ เอาเถอะ ไปพักที่ร้านของฉันสักเดี๋ยวก็ก็น่า”

ทั้งร่างถูกอ้อมแขนหนา ยกขึ้นอย่างกะทันหันทำให้โทโกะเผลอดิ้นรนเล็กน้อย

“ไม่เป็นไรนะ วางใจเถอะ”

เมื่อโดนโอบกอดอยู่ในอ้อมแขนมั่นคงของหญิงคนดังกล่าว เส้นประสาทอันตึงเครียดของโทโกะก็ขาดฝั่ง เร็วแรงเล็กน้อยที่เคยผืนคางไว้ได้อย่างจวนเจียนผ่อนคลายออกจากทั้งร่างไปในชั่วอึดใจ

- นี่ จะทำยังไงดี

โทโกะบิดกายเล็กน้อย พยายามขบไล่เสียงกังวานก้องในหัว ทั้งที่ปกติแทบไม่เคยคุยกัน มีแต่ในเวลาแบบนี้ที่อีกฝ่ายเข้ามาคุย คล้ายหาที่พึ่งพิง พอเสียที่ได้ใหม่ ฉันกำลังงง

- นี่ จะทำยังไงดี เธอเองก็เป็นกลุ่มเป้าหมายเหมือนกันนี่

โทโกะตัดสินใจจะเพิกเฉย แต่คนรุ่นเดียวกันซึ่งไม่เคยอยู่แผนกเดียวกันแม้แต่ครั้งเดียวคนนี้ก็ยิ่งพูู้ช้วนคุยเรื่องนี้อยู่ได้

- จะว่าไป คิโนซากิ เธอเคยอยู่แผนกเดียวกับคุณมูราตะ คนใหญ่คนโตฝ่ายบุคคลใช่ไหม

มูราตะ? หมายถึงมูราตะ มิจิเอะ หรือ

- นี่ เธอช่วยขอรับรองคุณมูราตะเมื่อฉันด้วยได้มั๊ย

อย่ามาล้อเล่นน่า แต่ทันทีที่คิดจะหันขวับกลับไปก็รู้สึกคล้ายอะไรบางอย่างหล่นตบ โทโกะพลันได้สติขึ้นมา

เธอยกมือขึ้นกดบริเวณขมับ ก่อนสังเกตเห็นว่าเธอกำลังเอนกายอยู่บนโซฟาเดี่ยวที่ให้สัมผัสนุ่มแนบไปกับผิว แถมยังมีผ้าห่มผืนบางคลุมร่างไว้ด้วย

ที่นี่คือ...?

เธอเกาะพนักโซฟา พยายามจะลุกขึ้นนั่ง เปลวไฟไหวระริกจากเทียนไขปรากฏขึ้นในคลองสายตา

เสียงดนตรีกาเมลันซึ่งนิยมบรรเลงในพิธีกรรมของเกาะบาห์ลี
ดังอยู่แผ่วเบา มีงานใส่กำยานหอมวางไว้บนหัวของกบตัวน้อยที่เป็น
ของตกแต่งบ้านซึ่งทำจากทองเหลือง

“อ้าว ตื่นแล้วหรือจ๊ะ”

น้ำเสียงติดจะแหบที่ได้ยินตอนชั่วขณะก่อนหมดสติแว่วมาเข้าหู
ไซ้แล้ว –

เธอกิดอาการโลหิตจางหลังออกมาจากช่องตรวจตัวนี่นา แล้วก็
มีสุขภาพสตรีใจดีคนหนึ่งช่วยเอาไว้

โทโกะหันไปทางต้นเสียง แล้วก็ต้องตะลึงงันไปพักหนึ่ง

เล่นเอาแผลอกคิดไปแหวบหนึ่งว่ามีหน้าากงานเดินรำผุดลอยอยู่
ด้านหลังเคาน์เตอร์

ผิวหน้าที่ทาจนขาวโพลน อยาไลเนอร์หนาราวกับใช้สีเทียนวาด
ขนตาที่ประหนึ่งว่าจะเกิดเสียงกระพือยามกะพริบ ริมฝีปากแดงแจ๋
แลชมพูฉ่ำคล้ายโซฟาริมปากของดาลี¹

และวิกผมทรงบ็อบสีช็อกกิ้งฟังก์ซึ่งกำลังส่ายไหวอยู่น้อย ๆ ก็เป็น
ดังกรอบภาพที่โอบล้อมองค์ประกอบทั้งหมดนั้นไว้

โทโกะได้แต่เบิกตามอง หน้ากากดังกล่าวจึงขยับออกมาจาก
หลังเคาน์เตอร์ให้เธอได้เห็นทั้งร่าง

“ฟ้าแรงมากเลยละ จนถึงเมื่อครู่นี้ที่เดียว คงเป็นพายุฤดู
ไปไม่ผืนนี้ะ”

ว่าแล้วก็ยกชายกระโปรงยาวก้าวฉับ ๆ เดินเข้ามาใกล้จนพื้นไม้

¹ ซัลบาโต ดาลี (ค.ศ. 1904 - 1989) จิตรกรชาวสเปน มีชื่อเสียงจากผลงานภาพวาดแนวเหนือจริง
หนึ่งในผลงานที่มีชื่อเสียงของเขาคือ *โซฟาแมเวสต์ (Mae West Lips Sofa)* ซึ่งเป็นโซฟารูป
ริมฝีปากอวบอัมสีแดงเข้ม

ส่งเสียงประท้วง รูปร่างนั้นช่างสูงใหญ่ ชวนให้หันใจว่าศิระสีชมพูนั้น
จะกระแทกคานพาดาน

กระทั่งอีกฝ่ายเดินเข้ามาประชิดกาย โทโกะจึงเข้าใจได้เสียที่
คนคนนี้ไม่ใช่ผู้หญิง –

แต่เป็นผู้ชายที่แต่งกายเหมือนผู้หญิงต่างหาก
“รู้สึกยังไงบ้าง”

รอบคอของเขามีผ้าพันไว้ เรือนร่างสวมชุดกระโปรงยาวสีไวน์
ประดับลูกไม้ฟูฟ่อง รวากับเป็นตัวละครที่หลุดมาจากนิยายอย่างนั้นละ
“นี่ชายขิงแบบไม่มีกาเฟอีนจะ ช่วยให้ร่างกายอบอุ่นดีนะ”

ชายร่างใหญ่ในเครื่องแต่งกายสตรีส่งถ้วยมัทแบบมีฝาปิดมาให้
ขณะที่โทโกะยังพูดอะไรไม่ออก

พอได้สบตาก็เห็นว่าเครื่องสำอางหนาเตอะไม่อาจซ่อนเร้น
โครงหน้าของชายวัยกลางคนร่างบึกได้แนบเนียนนัก

ใต้แว่นขาวโพลนช่วงคางปรากฏร่องรอยตอหนวดผุดพราย ชวน
ให้ตระหนักว่าหน้ากากแมสเคอเรด² นั้นจริง ๆ แล้วคือมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ
“หรือว่าเธอเพิ่งเคยเห็นแดร์ริคควีนเป็นครั้งแรกจะ”

อีกฝ่ายหลุดหัวเราะแผ่วเบาเมื่อเห็นโทโกะจ้องตาแทบไม่กะพริบ
แดร์ริคควีน –

แน่นอนว่าเธอย่อมรู้ว่านี่พวกเขาอยู่

แต่สำหรับโทโกะแล้ว นั่นคือสิ่งที่ปรากฏอยู่แค่ในสื่ออย่าง
โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือซีรีส์ต่าง ๆ อย่างน้อยเธอก็ไม่เคยจินตนาการ
เลยว่าชายร่างใหญ่สวมวิกผมบ๊อบสีชมพูและแต่งหน้าหนาเตอะแบบนี้

² Masquerade หน้ากากที่มักใช้ในงานเต้นรำสวมหน้ากากแฟนซี

จะมาปรากฏตัวในสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของตัวเอง

“เป็นอะไรไปจ๊ะ ฉันไม่ใช่ยาพิษหรอกน้า”

โทโกะจึงได้สติ ครั้นลองเปิดฝาด้วยม้ค ไร่ร้อนโชยกลิ่นหอมหวาน
ก็ไชยออกมาบาง ๆ

เธอยกขอบถ้วยขึ้นจรดริมฝีปากอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

พอจิบเข้าไปอีกหนึ่ง น้ำซาก็แทรกซึมเข้าสู่ร่างกายทันที ความ
เผ็ดร้อนนิด ๆ ของซิงตามมาหลังรสสัมผัสคล่องคอ พร้อมด้วยรสหวาน
อ่อน ๆ ตามธรรมชาติของซินนามอน

เธอดื่มหด ๆ กับเครื่องดื่มดังกล่าวด้วยลิ้นกับลำคออย่างเต็มที่
จนกระทั่งหมดถ้วย จากนั้นจึงระบายลมหายใจยาว

“ดูเหมือนว่าจะถูกปากสินะ”

แต่รักควีนเฝ้ามองปฏิกิริยาของโทโกะแล้วผุดรอยยิ้มพึงพอใจ

“ฉันจะไปจัดการธุระให้เสร็จ เชิญเธอพักผ่อนตามสบายนะ”

พูดแล้วคุณแตรรักควีนก็ยกขากระโปรงยาวขึ้น หมุนกายเดิน
กลับไปยังหลังเคาน์เตอร์

โทโกะถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง เธอถือด้วยม้คให้ฝ่ามืออุ่นพลาง
ใจลอยอยู่อีกพัก

เก้าอี้หวาย โต๊ะไม้ไผ่แนวย้อนยุค โคมไฟหน้าตาดคล้ายกรงนก –

เมื่อลองกวาดตาดูอีกรอบก็พบว่าห้องนี้มีการตกแต่งภายใน
คล้ายกับปริสซอร์ดเอเชียที่ซุกตัวซ่อนเร้นจากผู้คน

พอได้มานั่งฟังดนตรีกาเมลันที่เป็นดั่งเพลงกล่อมเด็กชั้นดีใน
สถานที่ที่แลดูเร้นลับแบบนี้แล้วก็พานให้รู้สึกว้า ภาพเมื่อกลางวันล้วน
เหมือนเรื่องโกหก

– นี่ จะทำยังไงดีล่ะ เธอเองก็เป็นกลุ่มเป้าหมายด้วยเหมือนกันนะ

แต่พอเพลอนึกย้อนไปถึงบทสนทนากับเพื่อนร่วมรุ่นเมื่อตอนกลางคืนซึ่งเพิ่งผ่านมาหมาด ๆ นั้น โทโกะก็ชะงักงันไปทันที

วันนี้ในบริษัทเอเจนซีโฆษณายักษ์ใหญ่ที่เธอทำงานมายาวนานกว่ายี่สิบปีเพิ่งประกาศรับสมัครผู้ต้องการเกษียณก่อนกำหนด

ได้ยินเสียงเล่าลือมาตลอดว่าสถานการณ์แบบนี้ “ต้องมาถึงสักวัน” แต่มีการแจ้งอย่างเป็นทางการก็ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนในบริษัทได้เกินคาด

กลุ่มเป้าหมายคือพนักงานอายุสี่สิบปีขึ้นไปซึ่งเป็นเหล่าพนักงานระดับกลางที่มีอายุงานมากกว่าสิบปี โทโกะเองก็เข้าข่ายนั้น

“แบบนี้จริงใจจะไล่คนเก่าคนแก่ออกซัด ๆ” พนักงานชายรุ่นเดียวกันบ่นระงม

เดิมทีบริษัทที่โทโกะทำงานมีอัตราการเข้าออกของพนักงานสูงอยู่แล้ว

พนักงานเก่าแก่เข้าบริษัทมาในช่วงที่ได้ข้อเสนอเรื่องเงินเดือนดีกับพนักงานที่โดนตำแหน่งล่อใจจึงเข้ามาทำงานแม้เงื่อนไขเรื่องเงินเดือนไม่ดีนัก และ “ประเด็นปัญหา” เรื่องความแตกต่างของรายได้ระหว่างสองกลุ่มนี้ก็ตกเป็นที่ครหาลับ ๆ มาเนิ่นนาน

“สรุปคือ ผู้บริหารตัดสินใจจะแก้ไขช่องว่างดังกล่าวนี้ให้เอื้อประโยชน์แก่พวกตัวเองนะสิ เกษียณก่อนกำหนดอะไรกัน นี่คือการปลดพนักงานซัด ๆ ต่อให้ได้ค่าชดเชยการเลิกจ้างมากเท่าไร แต่หลังจากนั้นจะหาเลี้ยงครอบครัวยังไงเล่า”

เมื่อนึกย้อนไปถึงคำกล่าวขำของพนักงานชายรุ่นเดียวกัน ตะกอนหนักอึ้งก็ร่วงหล่นลงกลางใจของโทโกะ

หน้าซ้ำเธอยังโดนเขาขอร้องให้ไปคุยกับมูราตะ มิจิเอะ เสีย

ด้วยสิ...

ดูเหมือนว่าพนักงานขายล้วงมองพนักงานหญิงแต่เพียงผิวเผิน
บางทีพนักงานขายคนนั้นอาจคิดจริงๆว่า สำหรับโทโกะแล้ว
มิจิเอะยังเป็น “รุ่นพี่ที่แสนดี” อยู่เสมอ

โทโกะพยายามขบไล่ความคิดฟุ้งซ่านนั้นด้วยการยังไม่คิดอะไร
ในตอนนี้

ตัวเธอยังมีงานต้องทำ ฉะนั้นคิดอะไรนอกเหนือจากนั้นไป
ก็ไร้ประโยชน์

ตอนแดร์ริคควีนปรากฏกายขึ้นหลังเคาน์เตอร์อีกครั้ง โทโกะก็
ผุดลุกขึ้นจากโซฟา แล้วก้มศีรษะต่ำให้อีกฝ่าย

“ต้องขอโทษที่สร้างความเดือดร้อนให้คุณนะค่ะ ขอขอบคุณมาก
จริงๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ยามลำบากก็ต้องช่วยเหลือกัน ความจริง ถ้าเธอ
จะค้างที่นี่ ฉันก็ไม่ติดอะไรหรอกนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ บ้านฉันอยู่ใกล้ๆนี่เอง”

เธอกล่าวขอบคุณแดร์ริคควีนผู้ใจดีอย่างสุภาพก่อนกล่าวอำลา

โทโกะถือร่มซึ่งแดร์ริคควีนอุตส่าห์เก็บมาให้ แล้วเดินออกจาก
บริเวณเปลี่ยนรองเท้าภายในบ้านไปสู่ภายนอก ฝนซึ่งตกหนักจนถึง
เมื่อครู่หยุดแล้ว กลุ่มเมฆหนาลอยเคลื่อนผ่านหน้าดวงจันทร์ครึ่งซีกไป
อย่างรวดเร็ว

ครั้นหันกลับไปมองก็พบว่า ที่นี่คือบ้านเดี่ยวสไตล์ญี่ปุ่นซึ่งดู
เก่าแก่ มีสวนขนาดเล็กอยู่ในบริเวณบ้าน

ต้นฮานามิสูกิที่อยู่กลางสวนหน้าบ้านกำลังเริ่มผลิดอกสีขาวให้
เห็นประปราย ขณะที่พื้นที่ด้านล่างปลูกพืชตระกูลพีนและบอนไว้

จนแน่น ให้บรรยากาศเหมือนสวนของประเทศทางใต้ ได้ร่วมเงาของ
ไม้ประดับเหล่านั้นปรากฏป้ายเหล็กขนาดเล็กวางไว้อย่างไม่มีพิธีรีตอง
บนป้ายนั้นเขียนไว้ว่า *มากันมาลัม*
ด้วยความที่เคยไปบาทลีมาหลายครั้ง โทโกะจึงรู้ว่านั่นคือภาษา
อินโดนีเซีย

มากันแปลว่ากิน มาลัมแปลว่ากลางคืน สรุปว่าหมายถึงมื้อค่ำ
สินะ

โทโกะยื่นมองป้ายเหล็กที่เปียกปอนเป็นประกายด้วยหยาดฝน
อยู่พักหนึ่ง ตอนนี่ยังเปิดให้บริการอยู่หรือเปล่านะ หรือว่าเป็นร่องรอย
ของร้านในอดีต

จะอย่างไรก็เถอะ ไม่เคยรู้เลยว่ามีสถานที่แบบนี้อยู่ลึกเข้ามาใน
ตรอกหลังย่านร้านค้า รู้สึกเหมือนหลงเข้ามาสู่โลกลับแลเพียงชั่วขณะ
และเมื่อลืมหูลืมตาตื่นจากฝันก็พลันต้องกลับไปสู่โลกแห่งความจริง

เธอหันไปมองต้นฮานามิสึกิเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนก้าวเดิน
หลบเสียงแอ่งน้ำซัง มุ่งหน้ากลับไปสู่ถนนใหญ่

วันต่อมาบรรยากาศภายในบริษัทยังคงเลวร้ายสุด ๆ

ในคาเฟ่สำหรับพนักงาน บรรดากลุ่มเป้าหมายของการเกษียณ
ก่อนกำหนดจับกลุ่มซุบซิบกันไปทั่ว

ถ้าติดสอยห้อยตามคนนั้นคนนี้ไปอาจพอหลงเหลือที่อยู่ใน
ตำแหน่งโน้นตำแหน่งนี้ได้บ้าง จำเป็นต้องทำตัวให้เป็นที่น่าสนใจด้วย
วิธีไหนสักวิธี –

ทั้งข่าวลือและการคาดเดาปะปนกันวุ่นวาย ในบรรดานั้นมี
บางคนแสดงท่าทางดูถูกเพื่อนร่วมงานของตัวเอง แล้วหันไปเลือก

เข้าหาฝ่ายบุคคลแทน

กาแฟแปรเปลี่ยนเป็นแหล่งชงส้มข้าวลือไปแล้ว โทโกะไม่อาจ
ทำใจเหยียบย่างเข้าไปในนั้นได้จึงเลือกไปชงกาแฟเองในห้องครัวประจำ
ออฟฟิศ จากนั้นก็ไปยืนริมหน้าต่าง เหม่อมองลงไปยังสวนสาธารณะ
ฮามาริกิวซึ่งทอดตัวอยู่เบื้องล่าง ดอกซากุระบานสะพรั่งดูคล้ายจะ
จับตัวแข็งอยู่ใต้ผืนฟ้าอันหนาวเหน็บ

สำนักงานใหญ่ของเอเจนซีโฆษณาที่โทโกะทำงานอยู่ตั้งอยู่ที่
ชิโอบิเมะมาสิบปีแล้ว และเธอก็ได้ขึ้นเป็นหัวหน้าทีมวางแผนเมื่อ
สิบปีก่อนนั่นเอง

ตั้งแต่นั้นมาผู้บังคับบัญชาสายตรงของเธอก็สับเปลี่ยนเวียนผันไป
ไม่รู้จักคน ลูกน้องเปลี่ยนจากพนักงานสัญญาจ้างเป็นพนักงานชั่วคราว
มีเพียงโทโกะที่ยังคงยืนหยัดทำหน้าที่ผู้นำที่มตลอดมาไม่เปลี่ยนแปลง

ถ้าเรียกว่าเป็นการก่อร่างสร้างทีมด้วยตัวเองก็ฟังดูดีอยู่หรอก แต่
ก็อาจเรียกได้ว่าเป็นการจมปลักอยู่กับตำแหน่งนี้โดยไม่มีมีความก้าวหน้า
ก็ว่าได้

แต่พูดตามตรง ตัวโทโกะเองไม่เคยคิดเลยว่า ความรู้สึกถึง
ขีดจำกัดซึ่งสัมผัสได้มาตลอดนั้นจะมาโดนตัดจบด้วย “การเกษียณก่อน
กำหนด” แบบนี้

“คิโนซากิ”

เมื่อกลับมาถึงที่นั่น หัวหน้ากลุ่มซาชิสาระซึ่งกำลังนั่งเอกเซนก
อยู่บนเก้าอี้หนังที่มีฉายา “เก้าอี้หัวหน้าจี” ก็ส่งเสียงเรียกเธอ

“ยอดไตรมาสนี้จะไม่มีปัญหาจริง ๆ ใช่ไหม”

พอโทโกะหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะ ซาชิสาระก็ผลัดตารางงบประมาณ
ของไตรมาสนี้มาให้

“เป้าสูงกว่าไตรมาสที่แล้วเสียอีก”

ทั้งที่ย้ายมาจากธนาคารหลัก³ แท้ ๆ แต่ชายคนนี้ช่างไม่รู้เรื่องตัวเลขเอาเสียเลย

เดิมที่มีข่าวลือว่าเพราะซาชิฮาระทำงานธนาคารไม่ได้เรื่อง คุณลุงของเขาซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการของที่นี่จึงจำต้องดึงตัวมาทำงานด้วยอย่างเสียมิได้

ผู้บังคับบัญชารูปร่างเหมือนทานุกิและมีเส้นสายด้านเครือญาติ คนนี้เรียกว่าโทโกะเกือบสิบเซนติเมตร น้ำหนักมากกว่าเธอเกินสิบกิโลกรัม หน้าตาดูแก่เกินวัยห้าสิบปี แต่ความจริงแล้วมีอายุน้อยกว่าเธอถึงสองปี

“ไม่มีปัญหาค่ะ”

ถ้าจำเป็นคงต้องแสดงรายละเอียดในตารางบุคคลให้ดู แต่อีกฝ่ายกลับตัดบทว่า “ถ้าทำได้ตามเป้าก็ไม่มีไรหรอก”

“แล้วอีกเรื่อง โปรเจกต์นิตยสารที่ทำอยู่ตอนนี้เป็นอย่างไงบ้าง น่าจะเคลียร์เสร็จใช่ไหม”

“กำลังเร่งทำเพื่อให้เสร็จตามกำหนดค่ะ”

โทโกะตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ฝากด้วยนะ เพราะไม่รู้ว่าจะต่อไปจะเป็นยังไง ต้องพยายามเคลียร์โปรเจกต์ตอนนี้ให้เรียบร้อยนะ”

ซาชิฮาระลดเสียงให้เบาลง กวาดตามองไปรอบบริษัท

“เอาเถอะ สรุปว่าไปคำนวณให้ดีก็แล้วกัน ทั้งพวกโปรเจกต์ที่ยังค้างอยู่กับเรื่องเมื่อกี้ด้วย ผมเชื่อใจในการจัดการของคุณนะ ก็คุณ

³ ธนาคารที่ถูกคัดเลือกให้ทำธุรกรรมต่างๆเป็นประจำ

เป็นมืออาชีพนี่นา”

พูดจบซาซึฮาระก็ผุดลุกขึ้นยืน และเริ่มเขียนรายชื่อบริษัทซึ่งเขาเพิ่งไปผูกสัมพันธ์เมื่อไม่นานมานี้ลงบนกระดานไวต์บอร์ด จากนั้นก็คงตั้งใจจะกลับบ้านเลยละมั้ง

ตั้งแต่มาประจำฝ้ายนี้เมื่อสองปีก่อน ซาซึฮาระยึดสื่อที่ยอดขายเติบโตได้ง่ายดายอย่างสื่อกระจายภาพและเสียงกับเว็บไซต์ไปครองเพียงลำพัง และยึดยึดสื่อสิ่งพิมพ์ซึ่งกำลังซบเซาที่สุดมาให้โทโกะรับผิดชอบ

ยอดขายนิตยสารถดถอยจนแทบจะหาโฆษณาไม่ได้มานานแล้ว เอเจนซีคู่แข่งต่างพากันพุ่มตลาด⁴ กันซ้ำแล้วซ้ำเล่า บีบให้โทโกะต้องเผชิญกับการแข่งขันด้านราคาอันโหดหิน

ถึงกระนั้นก็ยังไม่ถึงขั้น अबจนจนสิ้นไร้หนทางเสียทีเดียว เพราะจวบจนตอนนี้โทโกะยังคงคิดว่าขอเพียงมีการวางแผนงานที่ดีพอ โฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์นี่ละคือสิ่งที่จะหลงเหลือในความทรงจำของผู้คน

ปัจจุบันโทโกะกำลังทำแผนโฆษณา ร่วมกับนิตยสารผู้หญิงฉบับหนึ่ง โดยมีผู้ผลิตเครื่องสำอางเป็นสปอนเซอร์ เธอตั้งใจจะใช้ดารารหรือนางแบบผู้หญิงเป็นฟรีเซนเตอร์เพื่อให้สอดคล้องกับช่วงอายุของกลุ่มผู้อ่าน จากนั้นจึงเขียนบทความและโยนไปสู่การโฆษณา การตรวจสอบงานดำเนินไปด้วยความตึงเครียดติดต่อกันมาหลายวันแล้ว แต่ทั้งสปอนเซอร์และสื่อก็ให้การตอบรับที่ดีไม่น้อย

⁴ในที่นี้หมายถึงการลดราคาอย่างฮวบฮาบของโฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์ แต่โดยทั่วไปหมายถึงกลยุทธ์การกำหนดราคาเพื่อกำจัดคู่แข่งในรูปแบบหนึ่ง โดยมากมักใช้ในบริบทการค้าระหว่างประเทศ โดยใช้การกำหนดราคาส่งออกให้ต่ำกว่าราคาปกติของสินค้าชนิดเดียวกันที่จำหน่ายเพื่อการบริโภคภายในประเทศ แต่ที่ประเทศญี่ปุ่นยังใช้คำนี้กับการเหยาะของราคาถูกโดยไม่คำนึงถึงจุดคุ้มทุนด้วย

ซาชิฮาระเตรียมตัวกลับบ้านเสร็จก็เดินออกจากออฟฟิศ โทโกะ
ปรายตามองเพียงนิดก่อนกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง เธอนั่งลงหน้า
คอมพิวเตอร์ เปิดอีเมลที่ยังไม่ได้อ่านพลางนึกถึงคำพูดทิ้งท้ายของ
ซาชิฮาระเมื่อครู่

ก็คุณเป็นมืออาชีพนี่นา-

นั่นเป็นคำพูดที่เจ้านายสมควรพูดกับลูกน้องหรือ - คิดแล้ว
ปลายนิ้วก็กดคีย์บอร์ดรุนแรงขึ้น

พร้อมกันนั้นเธอก็รับรู้ขึ้นมาได้ว่า เพราะเธอไม่ถือเป็นภัย
คุกคามใดๆ สำหรับซาชิฮาระเลย เขาถึงได้หลุดปากพูดจาน่าขันเช่นนั้น
ออกมาได้อย่างง่ายดาย

ซาชิฮาระย้ายมาได้สองปี เท่ากับว่าไม่ถือเป็นเป้าหมายของ
การเกษียณก่อนกำหนดในครั้งนี้อย่างไรก็ตาม หรือต่อให้เป็นก็เถอะ เขามีลุงเป็นถึง
กรรมการผู้จัดการนี่นา คงไม่มีวันต้องมานั่งกังวลกับประกาศเชิง
เผด็จการของบริษัทเหมือนพนักงานคนอื่นหรอก

โทโกะรู้มานานแล้วว่าซาชิฮาระแอบเรียกเธอลับหลังว่า “แม่หญิง
น้ำแข็ง” อีกทั้งยังหยิบเรื่องที่เธอเป็นสาวโสดอายุสี่สิบกว่ามาขู่พวก
พนักงานสาว ๆ ด้วยว่า “ถ้าเป็นแบบนี้ขึ้นมาก็คงจบเห่แล้วนะ”

เธอจัดเรียงอีเมลตามลำดับความสำคัญเสร็จแล้วจึงหยุดมือ
ปิดเบราว์เซอร์

จากนั้นก็วิ่งเข้าไปควานหาของในกระเป๋า ตั้งใจจะหยิบโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาเพื่อหาเบอร์ติดต่อของลูกค้า แต่แล้วก็พลันต้องหน้าซีด

ไม่มีสัมผัสของโลหะตรงช่องกระเป๋าด้านหลังซึ่งเป็นตำแหน่ง
ประจำสำหรับใส่โทรศัพท์มือถือ โทโกะรีบก้มลงดูในกระเป๋าทันที

จะว่าไปแล้ว-

คืนวาน ตอนไปพักที่ร้านของแดร์ริคควีน เธอจำได้ว่าหยิบออกวางไว้ข้างนอกเพราะพะวงเรื่องกระเป๋าเป้ยกขึ้น

ทั้งที่คิดว่าเก็บใส่กระเป๋าแล้วแท้ ๆ แต่คงเผลอวางทิ้งไว้บนโต๊ะละมั้ง ความจำตรงช่วงสำคัญค่อนข้างคลุมเครือ แต่ก็นึกสาเหตุอื่นไม่ออกจริงๆ

คิดแล้วโทโกะก็รีบเข้าอินเทอร์เน็ต พยายามค้นหาด้วยชื่อสถานี่แถวบ้านและชื่อร้านอาหาร

มีร้านเข้าข่ายพอสมควร แต่กลับไม่มีร้านไหนที่มีที่อยู่หรือลักษณะภายนอกใกล้เคียงกับร้านดังกล่าว แม้ลองหาด้วยคำว่า “มากัน-มาลัม” ดูแล้วก็ให้ผลลัพธ์ไม่ต่างกัน

สมัยนี้แล้วแต่กลับไม่มีข้อมูลร้านอยู่ในอินเทอร์เน็ตนี่นะ แสดงว่าที่นั่นอาจไม่ใช่ร้าน แต่เป็นบ้านพักส่วนบุคคลจริงๆ ละมั้ง

คืนนี้เธอเลยประชุมไม่ได้ แถมยังต้องไปกินเลี้ยงต่ออีก เธอเป็นว่าพรุ่งนี้เข้าค่อกลับไปที่บ้านเก่าหลังนั้นก็แล้วกัน

ต่อให้ไม่ได้ลี้มไว้ที่บ้านของแดร์ริคควีนจริง แต่โทโกะติดตั้งระบบความปลอดภัยไว้อย่างรัดกุม คงไม่ต้องกังวลว่าข้อมูลส่วนบุคคลจะรั่วไหล

คิดแล้วเธอก็สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ จากนั้นจึงสลับหน้าจอกลับมา พยายามจดจ่ออยู่กับการอ่านอีเมลเข้าใหม่แทน

วันต่อมาโทโกะกลางวันช่วงเช้า รีบรุดไปยังย่านร้านค้าหน้าสถานีสวนสาธารณะเล็ก ๆ ระหว่างทางอยู่ติดกับโรงเรียนอนุบาล ช่วงเวลาก่อนเข้าเรียน บริเวณนั้นมักจะเต็มไปด้วยบรรดาคุณแม่ที่มาส่ง

ลูกน้อย โทโกะเหลือบมองภาพกลุ่มผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตัวเองกำลังยืนจูงจักรยานจับกลุ่มพูดคุยกันอย่างขื่นขื่น จากนั้นเธอก็ก้าวเดินห่างจากย่านร้านค้าไปเรื่อยๆ

เส้นทางคับแคบจนแทบเดินสวนกันไม่ได้ คนที่ไม่รู้จักที่นั่นต้องลังเลจะเข้ามาแน่ โทโกะรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นแมวจร เดินลัดเลาะลึกเข้าไปเรื่อยๆ ตามตรอกด้านหลังซึ่งเต็มไปด้วยคอมพิวเตอร์เครื่องปรับอากาศและถังพลาสติกวางระเกะระกะ

แต่ครั้นมองเห็นดอกฮานามิสุกิอยู่ในคลองสายตาเธอก็ชะงักงัน เพราะสิ่งที่เห็นช่างแตกต่างไปจากภาพลักษณ์เจียบสงบสไตล์สวนของประเทศทางใต้เมื่อคืนวานอย่างสิ้นเชิง

ชุดกระโปรงสั้นปักเลื่อมหลายร้อย กระโปรงชาติินตัวยาว สีแดงแจ๋ รองเท้าส้นสูงซึ่งน่าจะมีขนาดเกินยี่สิบเซนติเมตรดูราวกับม้าไม้ไผ่—

ตั้งแต่บริเวณสวนภายในรั้วบ้านยาวไปจนถึงประตูทางเข้าบ้าน มีสารพัดเครื่องแต่งกายและรองเท้าสไตล์ชุดขาดจนแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาเรียงรายกันแน่นขนัด

ร้านยังคงเป็นร้าน แต่ไม่ใช่ร้านอาหารอีกต่อไปแล้ว

ร้านเสื้อผ้าแดนซ์แพชั่น ชาร์ล

คราวนี้มีป้ายเขียนด้วยมือแขวนอยู่บนกิ่งต้นฮานามิสุกิอย่างเรียบง่าย

ขณะกำลังยื่นมือมองป้ายดังกล่าวอยู่นั้นเอง โทโกะพลันก็รู้สึกได้ถึงกลิ่นอายของผู้คนที่อยู่หลังบานประตูบ้าน ทันใดนั่นเองเสียงเฮาส์มิวสิก⁵

⁵ House Music แนวเพลงของดนตรีอิเล็กทรอนิกส์แดนซ์

ก็ดิ่งลั่นออกมานอกตัวบ้าน

“รอดไปที่ ไชวี่รอบนี้ต้องบึงมากแน่ ๆ!” “เธอสวมชุดนี้แล้ว ดูเหมือนยูมิน⁶ เลยอะ” “ตาย! จริงหรือ”

เหล่าผู้ชายในเครื่องแต่งกายผู้หญิงพากันส่งเสียงวิ๊ดว้ายขณะปรากฏกายออกมาจากในบ้านด้วยการเคลื่นไหวเข้าจังหวะเพลง

กลิ่นน้ำหอมฉุนก็โชยฉวยทุกครั้งที่พวกเขาแอ่นกายสะบัดไม้-สะบัดมือ แม้จะแต่งกายเหมือนกัน แต่ทั้งโทนเสียงกับวิธีพูดจากลับไม่เหมือนแดร์ริคควีนที่โทโกะได้พบเมื่อคืนวาน

“อู๊ย ยินดีต้อนรับจ๊ะ”

ขณะที่โทโกะได้แต่ยืนนิ่งประจูดุเสา ชายในชุดสตรีสวมวิกผมสีแดงเพลิงเหยียดยาวซึ่งดูอ่อนเยาว์ที่สุดในบรรดานั้นก็หันมาเห็นเธอเข้าพอดี

“เฮ้อ คือว่า...”

โทโกะตั้งท่าจะพูด แต่แล้วก็ต้องชะงักไป เมื่อดวงตาคู่เล็กคู่ใหญ่ที่รายล้อมไปด้วยสายใยเส้นหนาเตอะกับขนตาปลอมที่ยาวราวนกสยายปีกพากันหันขวับมามองเธอเป็นตาเดียว

เธอพยายามมองเข้าไปในร้าน แต่ก็ไม่เห็นแดร์ริคควีนอากัปกริยาส่งางามคนเมื่อคืนเลย

“เฮ้อ คือว่าฉัน...”

เธอได้แต่ยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก ตอนนั้นเองชายในชุดผู้หญิงคนที่หนุ่มแน่นนั้นก็พลันเปลี่ยนสีหน้า

⁶ชื่อเล่นในวงการของยูมิ มัตสึโตยะ (Yumi Matsutoya ค.ศ.1954 - ปัจจุบัน) นักร้องและนักแต่งเพลงชาวญี่ปุ่น

“เธอ...หรือว่าเธอคือนายหน้าอสังหาฯ คนใหม่อะ”

พริบตานั่นเองคนทั้งกลุ่มนั้นก็กรีดร้อง “เฮ้” พร้อมเพรียงกัน

“ต้องใช่แน่ๆ! ทำเป็นสวมสูทให้ดูดีมาหลอกกันละสิ” “ไม่อยากจะเชื่อเลย คุณพี่บอกไปตั้งกี่ครั้งแล้ว ฮี ว่าไม่คิดจะขายที่นี่” “จริงด้วยอะไรจะดีต่อขนาดนี้!”

ต่างต่อกันไม่หยุดปาก พลังหยิบทิวซุหรือไบเสริจในกระเป๋าขึ้นมาขยำเป็นก้อนแล้วปาใส่โทโกะ

“มะ...ไม่ใช่คะ”

แม้พยายามจะแย้ง แต่ก็หายไปเสียแล้ว เหล่าแดริคควินที่อารมณ์ขึ้นพากันส่งเสียงแข็งแะ “ออกไป วิญญาณร้ายจงออกไป!” และพยายามผลักใส่ไล่โทโกะออกไปตรงถนน

เธอพยายามจะหยิบนามบัตรหรือกล่าวแย้ง แต่ก็ไร้ประโยชน์

สุดท้ายโทโกะจึงจำต้องใส่นามบัตรลงในถุงกระดาษของฝาก จากนั้นก็ยัดถุงดังกล่าวให้กับแดริคควินหนุ่มที่ยืนข่มขู่อยู่หัวแถว แล้วรีบวิ่งหนีออกมาจากตรงนั้นได้ทันแบบเส้นยาแดงผ่าแปด

เมื่อมาถึงบริษัทและนั่งลงตรงหน้าคอมพิวเตอร์ โทโกะถึงได้ครุ่นคิด

ตอนกลางคืนดูคล้ายจะเป็นร้านอาหาร ไม่คิดเลยว่าความจริงแล้วจะเป็นร้านขายเสื้อผ้า หน้าซ้ายังเป็นร้านสำหรับสาวประเภทสองเสียด้วย

พอคิดว่าวันนี้ก็ต้องลิ้มรสความรู้สึกกระสับกระส่ายเพราะไร้โทรศัพท์มือถือข้างกายไปตลอดทั้งวันแล้วก็พานให้รู้สึกหดหู่ ทั้งที่ตอนเริ่มทำงานใหม่ๆ อย่างว่าแต่มือถือเลย ทั้งคอมพิวเตอร์กับอีเมลก็ไม่มี

แท้ ๆ ความสะดวกของเทคโนโลยีการสื่อสารช่างทำให้ผู้คนเสพติดจน
งูไม่กลับแล้วจริง ๆ

เอาเป็นว่าแจ้งระงับการใช้บริการก่อนก็แล้วกัน คิดแล้วโทโกะ
ก็เข้าไปในเว็บไซต์ของบริษัทเครือข่ายสัญญาณโทรศัพท์ ตอนนั้นเอง
เสียงโทรศัพท์ของออฟฟิศก็ดังขึ้น

“คะ คิโนซากิคะ”

“นี่ เธอคือคุณหนูโลติดจากคนนั้นใช่ไหม”

น้ำเสียงทุ้มต่ำคุ้นเคยดังแว่วมาจากปลายสาย เล่นเอาโทโกะอึ้ง
ไปแวบหนึ่ง

“ฉันลืมมือถือ...”

“ไม่เป็นไรจ้ะ ฉันเก็บไว้ให้แล้ว”

พอดีจะทำจะพูดไปด้วยความร้อร่นอีกฝ่ายก็กล่าวกลับหัวเราะ

“ได้ยินมาจากเด็กเฝ้าร้านแล้วละ คิดว่าต้องเป็นเธอแน่ ๆ ขอโทษ
นะจ๊ะที่ไม่อยู่ เธออุตส่าห์มาหาแท้ ๆ แล้วก็ขอบคุณสำหรับของฝากนะ”

“ไม่เป็นไรเลยคะ เมื่อวันก่อนคุณช่วยฉันไว้ทั้งที”

“จะให้ฉันส่งมือถือไปตามชื่อและที่อยู่ ในนามบัตรก็ได้อยู่หรอก
แต่ถ้าไม่ติดอะไร ค่ะ ค่ะ นี่มาที่ร้านฉันอีกครั้งดีไหม”

“ไม่ได้หรอกคะ ค่ะ นี่ฉันคงกลับดีกว่า”

โทโกะพยายามจะหาข้ออ้างปฏิเสธ เธอลาช่วงเข้าไปทำให้
ตารางงานแน่นมาก แต่เห็นสิ่งอื่นใดคือเพราะในหัวตอนนี้ก็ไปถึงภาพ
ของกลุ่มชายแต่งหญิงส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวกับเพลงเสียงดังลั่นเมื่อเข้าเข้า
นะลิ

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ”

แต่อีกฝ่ายกลับกล่าวเช่นนั้น

“คืนนี้ฉันเปิดร้านที่เป็นร้านอาหารช่วงกลางคืนนะจ๊ะ ดังนั้น ดึกแค่ไหนก็ไม่เป็นไร ถ้าเสร็จงานแล้วก็แวะมารับของที่ลืมไว้ล่ะ จะ ก็โหมงก็ได้จ๊ะ ฉันจะรอ”

เขาพูดอยู่ฝ่ายเดียวแล้วก็วางสายไปก่อนที่โทโกะจะทันได้กล่าว แทรกแม่สักคำ

วันนั้นมีงานที่เข้ามาอย่างกะทันหันไม่หยุดไม่หย่อนจริง ๆ สุดท้ายกว่าโทโกะจะได้ลงมายืนบนชานชาลาของสถานีใกล้บ้านก็ปาเข้าไป ดึกตื่นดังที่เธอพูดไว้ทางโทรศัพท์ ครั้นเหลือบมองนาฬิกาก็เห็นว่าเกือบ ห้าทุ่มเข้าไปแล้ว

ร้านรวงในย่านร้านค้าปิดประตูเหล็กกันหมดแล้ว เธอเดินไปตาม ทาง ขณะที่ใจประหวัชพไปถึงน้ำเสียงทุ้มต่ำที่ว่า จะก็โหมงก็ไม่เป็นไรจ๊ะ

เดินไปเรื่อย ๆ ตามตรอกด้านหลังย่านร้านค้ากระทั่งมาถึงระยะ มองเห็นสวนที่มีต้นฮานามิสุกิตระหง่าน โทโกะเผลอลงันใจเล็กน้อย ด้วยความตื่นตื่น

บริเวณโคนต้นฮานามิสุกิมีย้ายเหล็กเขียนว่า *มากันมาลัม* ตั้งอยู่ ตรงประตูทางเข้าบ้านซึ่งอยู่ลึกเข้าไปมีแสงตะเกียงส่องสว่างทอดเงา ละมุน

โทโกะกดออกด้วยความรู้สึกกริ่งเกรง เสียง “จ๋า” ดังกังวานขานรับ ทันที แว่วตามมาด้วยเสียงเดินบนพื้นไม้เอี้ยดอาด

“ยินดีต้อนรับจ๊ะ”

ประตูไม้บานหนาหนักเปิดออก แตรีกควีนสวมวิกผมบ๊อบสีชมพู แปร้นคนเดียวกับเมื่อวันก่อนปรากฏกายขึ้นด้วยชุดวราตรีส์สไตล์ยุคกลาง แสนสง่างาม

“เฮ้อ ขอภัยที่มารบกวนตึกๆ ดื่นๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ เอ้า เข้ามาสิจ๊ะ”

“เฮ้อ ไม่ดีกว่าค่ะ ตึกแล้ว ฉันแค่มาเอามือถือ แล้วว่าจะขอตัวกลับเลย”

โทโกะตอบ เฉลอกवादตามองเข้าไปภายในบ้าน

จนถึงตอนนี้เธอยังไม่ได้ยินเสียงดนตรีอีกที และยังไม่เห็นสาวประเภทสองที่ประพรมน้ำหอมฉุนกึกกลุ่มนั้น

“นี่ เหนอะ”

ครั้นเห็นโทโกะแลดูถูกระวนกระวาย แดร์กควีนก็ชะโงกกายเข้ามาหา

“บางที่เธอคงไม่ได้เพิ่งมีอาการโลหิตจางเหมือนเมื่อคืนก่อนแค่ครั้งหรือสองครั้งหรือไม่ใช่ไหม”

เมื่อโดนไต่ถามด้วยน้ำเสียงติดจะเข้มงวด โทโกะก็อ้าอึ้งไปชั่วขณะ

สุดท้ายเธอก็พยักหน้ารับน้อยๆ “ว่าแล้วเหียว” แดร์กควีนพูดแล้วยกมือถอดอก

“เท่าที่ฉันดู เธอน่าจะมีอาการโลหิตจางแอบแฝง คงเป็นคนประเภทที่ทั้งวันดื่มแต่กาแฟ ตรากตรำทำงานหนักโดยแทบไม่ค่อยกินข้าวกินปลาใช่ไหมล่ะ”

ก็จริง งานยุ่งขึ้นมาที่ไร โทโกะจะเลือกผัดผอนการกินอาหารเสียทุกคราไป

“ซ้าร้าย ตอนกลางคืนก็ยังไม่ค่อยหลับ ถึงหลับก็ไม่สนิทตื่นทุกสองชั่วโมง ตอนเช้าก็ลุกไม่ค่อยไหว ใช่หรือเปล่าจ๊ะ”

“ทำไมถึงรู้ล่ะคะ...”

โทโกะได้แต่เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจเพราะอีกฝ่าย
เดาถูกทุกอย่าง

“ครั้งที่แล้วมือเท้าเธอก็เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง เห็นได้ชัดเลยว่า
ร่างกายมีความเป็นหยินมากเกินไป”

แม่หญิงน้ำแข็ง-

รู้สึกร้าวกับได้ยินน้ำเสียงของใครคนหนึ่งที่เคยเปรียบเปรยเธอไว้
แบบนั้น

“แล้ว...คีนี่ล่ะ ได้กินข้าวหรือยังเนี่ย”

ระหว่างที่โทโกะมัวแต่ใจลอย แดร์ริควีนก็กล่าวต่อมาราวกับ
ล่องรู้ไปทุกสิ่ง

รู้ตัวอีกทีก็ลึนอบลุ่มอย่างบอกไม่ถูกของอะไรบางอย่างก็ไชยกรุ่น
มาจากภายในบ้าน ชวนให้โทโกะรู้สึกหิวขึ้นมาจับปล้นจนอดกลืนน้ำลาย
เบาๆ ไม่ได้

วันนี้ในบ้านไม่ได้เปิดเพลงกาเมลันเหมือนคืนก่อน แต่เปลี่ยน
เป็นเพลงคลาสสิกที่ให้ความรู้สึกสงบ

เพลงดังกล่าวบรรเลงด้วยฟลูตกับฮาร์ปให้ความรู้สึกเร้าอารมณ์
นิด ๆ โทโกะจิบชาซึ่งหอมกลิ่นซินนามอนขณะนั่งอยู่บนโซฟาเดี่ยวผิวนุ่ม
ตัวเดิม

“ตกลงว่าที่นี่เป็นคาเฟ่หรือคะ”

เธอถามไปทางด้านหลังเคาน์เตอร์ แดร์ริควีนซึ่งกำลังทำอะไร
ง่วนอยู่ในครัวส่งเสียงตอบมา

“ก็ไม่เชิงว่าเป็นคาเฟ่หรอก เดิมทีกิจการหลักของฉันคือร้านเสื้อผ้า
ที่เปิดตอนกลางวันนะ”

เพราะแสงในห้องมืดสลัวทำให้เมื่อครั้งที่แล้วโทโกะไม่ทันได้สังเกต ครั้นกวาดตามองก็เห็นว่าตามมุมห้องมีชุดกับเครื่องประดับแนวฉูดฉาด เหมือนที่เห็นหน้าร้านตอนกลางวันวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด

“ของทั้งหมดนี้ทำตามสิ่งทั้งนั้นเลยนะ ส่วนใหญ่คือถูกจองไว้หมดแล้ว อย่างชุดประดับคริสตัลสวารอฟสกีก็ด้านหลังเธอก็ต้องส่งให้สมาคมลีลาศของเหล่าคุณป้าประจำแคชเชียร์ของซูเปอร์มาร์เก็ตนี่นะ”

ไม่ใช่สำหรับนางโชว์สาวประเภทสองเท่านั้นสินะ โทโกะคิดขณะเหม่อมองชุดกระโปรงด้านหลัง

เธอก็เคยใช้บริการซูเปอร์มาร์เก็ตอยู่บ่อยครั้ง เหล่าคุณป้าประจำแคชเชียร์ล้วนใส่ที่คาดผมแบบเดียวกัน แต่ไม่เคยนึกเลยว่าพวกเธอจะสวมชุดกระโปรงเหมือนมารี อีจันต์แน่ๆ เพื่อเตือนรำด้วย

“และเพราะความอนุเคราะห์ของทุกคน เลยมีออร์เดอร์เข้ามาพอสมควร กระทั่งฉันทำคนเดียวไม่ไหว จึงต้องให้พวกน้องสาวที่ถนัดการเย็บปักถักร้อยมาช่วย แต่เพราะกลางวันทุกคนต้องทำงานของตัวเองนะ จะมาช่วยงานได้ก็แค่ตอนค่ำ แล้วฉันก็เลยต้องทำอาหารเลี้ยงพวกนางไปโดยปริยาย”

มากันมาลัม – เพราะอย่างนี้ก็เลยเป็น “มือค้ำ” สินะ

“ตอนแรกก็ตั้งใจจะทำเลี้ยงแต่สตีฟหรรอก แต่พอทำให้ลูกค้ำที่มาซื้อเสื้อผ้ากับคนรู้จักด้วย กินไปกินมา ไม่รู้ทำไมก็กลายเป็นมีลูกค้ำประจำเสียอย่างนั้น รู้ตัวอีกทีก็เปิดเป็นคาเฟ่ทำอาหารม้อดดีก็ไปเสียแล้วกว่าจะเปิดร้านได้นะ ฉันต้องไปเข้าอบรมการเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบด้านสุขาภิบาลอาหารกับไปขอใบอนุญาตจากศูนย์สุขภาพด้วยละ เล่นเอาวุ่นวายไปหมดเลย”

แม้จะบ่นพึมพำไม่หยุดปาก แต่แดร์ริควินที่ยืนอยู่ในครัวก็ดู

สนุกสนานเหลือเกิน

โทโกะเหม่อมองต้นฮานามิสึกิที่เห็นผ่านผ้า màn ลูกไม้บางได้
วาง ๆ แล้วจู่ ๆ ความรู้สึกคะนึงหา น่าฉงนก็ผุดวาบขึ้นกลางอก

นี่เธอไม่ได้พูดคุยกับใครสักคนในครัวระหว่างเผื่ออาหารแบบนี้
มานานก็ปีแล้วหนอ และไม่รู้ว่เพราะรู้สึกใจหายที่ห่างช่วงเวลานั้น
ไปเนิ่นนานแล้วหรือไร ความรู้สึกคะนึงหาที่ว่าจึ่งเจือไปด้วยความ
หงอยเหงาเบาบาง

“ขอโทษที่ให้รอนะจ๊ะ”

เสียงสลิบเปอร์ชนแคะดั่งกังวานขณะแดร์กควีนยกอาหารมาเสิร์ฟ
หม้อดินเผาขนาดสำหรับรับประทานคนเดียววางลงบนแผ่นรอง
หม้อซึ่งเตรียมไว้บนโต๊ะ

“แคสเซอร์โรลทำจากผักในฤดูใบไม้ผลิจะ ร้อนนะ ระวังอย่าแตะ
โดนหม้อล่ะ”

อาหารจานนี้แลดูเหมือนกรรมาแต่งหรือไม่กี่สตูที่อบในเตา
ผิวหน้าของอาหารจานตุ๋นที่ส่งเสียงเค็อบปุ่ด ๆ คลุมไว้ด้วยชีส
ซึ่งอบจนเกรียมคล้ายตาข่ายสีเหลืองทอง

“แคสเซอร์โรลเป็นอาหารประจำบ้านของชาวอเมริกาเหนือนะ
ความจริงแล้วต้องทำในเตาผิงด้วยนะ เหมาะกับคืนหนาว ๆ แบบนี้พอดี
เลยใช่ไหมล่ะ”

ครั้นใช้ช้อนตักลงไปผ่านชีสเกรียม ๆ ทั้งกะหล่ำปลี หัวหอมใหญ่
ตลอดจนมันฝรั่งซึ่งผ่านการตุ๋นจนนุ่มก็แยมหน้าออกมาให้เห็น

โทโกะลองตักเข้าปากคำหนึ่ง

พริบตานั่นเองต่อมน้ำลายบริเวณใต้ใบหูก็คล้ายถูกกระตุ้นจน
ปวดหนึบ

รสหวานอ่อนโยนของผักประจำฤดูใบไม้ผลิแผ่ซ่านไปทั่วปาก
ก่อให้เกิดความรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ด้านบนคือชีสผสมซหารลลาหรือเปล่านะ
รสเค็มจาง ๆ ไม่ชวนเลี่ยน แต่ให้สัมผัสนุ่มหนึบเข้มข้นอยู่ในที่

โทโกะดื่มเหล้าไม่ได้ บ่อยครั้งพอเวลาล่วงเลยจากมือเย็น เธอ
จึงเลือกไม่กินข้าวเสียเลย

เพราะร้านที่เปิดถึงดึกคืนมักมีแต่ร้านเหล้าหรือไม่กี่ร้านราเม็ง
ซึ่งแทบไม่มีเมนูไหนที่ทำให้คนกระเพาะอ่อนแออย่างเธออยากอาหารได้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เธอเคยลองเข้าไปกินพาสต้าในร้านอาหาร
ครอบครัวที่เปิดบริการยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่ไม่รู้ว่าร่างกายรับของมันย่อง
ไม่ได้หรือไร พอกินเสร็จจึงรู้สึกแย่นอนอาเจียนออกมาทันที ถ้าอย่างนั้น
สู้ไม่กินเสียเลยจะดีกว่า ส่วนใหญ่โทโกะจึงใช้วิธีดื่มน้ำผักเข้มข้นผสมน้ำ
แล้วเข้านอน

แต่ถ้าเป็นอาหารรสอ่อนโยนแบบนี้ละก็ ต่อให้เหนื่อยแค่ไหน
ร่างกายก็น่าจะรับได้ด้วยคามยินดี โทโกะนึกประหลาดใจกับความรู้สึก
แปลกใหม่นี้

“ทำงานจนดึกคืนโดยไม่กินข้าวทุกคืนแบบนี้ กระเพาะของเธอ
คงอ่อนแอแล้วละ”

ขณะที่โทโกะกำลังจดจ่อกับการตักอาหารเข้าปาก แดร์ริคควีน
ก็ทรุดกายนั่งเฝ้าคางอยู่ตรงโต๊ะข้างเคียงพลางมองเธอด้วยแววตา
เป็นห่วง

“แต่ว่านะ กะหล่ำปลีในฤดูนี้เต็มไปด้วยสารที่ช่วยปรับสภาพ
กระเพาะและลำไส้เล็กส่วนต้น ชูบขึ้น ๆ นี้เกิดจากการใส่แป้งคัส⁷ ลงไป

⁷ พืชหัวชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายกับเห็ดขี้หนูของไทย นำไปสกัดเป็นแป้งได้เช่นกัน

แบ่งคุสุมีฤทธิ์ช่วยฟื้นฟูสภาพหลอดเลือดของท้องที่เหนื่อยล้าให้กลับมาดีขึ้นได้ด้วยนะ”

ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้มีความรู้แค่เรื่องอาหารแะะ

“แล้วพวกเมดที่คุ้นกับกะหล่ำปลีนี้อะไรคะ”

“เมล็ดโหระพากับข้าวฟ่างนะ เมล็ดโหระพา ถ้าเอามาหุงให้ตีเสียหน่อย จะช่วยปรับสภาพร่างกายที่เป็นหยินให้สมดุลขึ้นจะ”

“แล้วใช้อะไรปรุงรสคะ”

“โดยพื้นฐานก็จะใช้แค่หัวเขื่อน้ำซุ๊ป เกล็ด กับพริกไทย ร้านเรา เน้นขายอาหารสำหรับรับประทานตอนกลางคืนเป็นหลักนี่นา จึงพยายามหลีกเลี่ยงไม่ใช้เนื้อสัตว์ จะได้ไม่สร้างภาระให้ร่างกายในวันถัดไป บางครั้งอาจมีการเคี้ยวน้ำซุ๊ปจากปลาบ้าง แต่น้ำสต็อกอบนี้ เคี้ยวจากคอมบุกับสมุนไพโร แล้วก็ใส่ผักแต่งกลิ่นอย่างกระเทียมกับ เซเลอรี่ลงไปอีกนิด ก็จะช่วยให้อร่อยกลมกล่อมได้เอง”

“ใช้แค่ผักแต่ได้รสชาติกลมกล่อมขนาดนี้เชียวหรือคะ”

“เป็นอันสงส์จากกรดกลูตามิกนะสิ ห้ามดูถูกรสชาติกลมกล่อมของผักเชียวนะ”

“แล้ว...เพลงที่เล่นอยู่ตอนนี้ล่ะคะ”

“อู๊ย ไม่ได้ถามแค่เรื่องอาหารแล้วหรือ”

แต่รักควีนผู้ร่ายยิ้มบนใบหน้าซึ่งไม่อาจปกปิดร่องรอยของหนวดเคราได้มิด ก่อนจะยอมเฉลยว่าเป็นเพลง *อระราเบสค์* หมายเลขหนึ่งของเดอบูวี่⁸

⁸ Claude - Achille Debussy (ค.ศ. 1862 - 1918) นักแต่งเพลงชาวฝรั่งเศส เพลงดังกล่าวคือ *Arabesque No.1*

“เป็นเพลงดังของเดอบูว์ซีพอ ๆ กับ แสงจันทร์⁹ หรือ สาวผมทอง¹⁰ เลยละ เดิมเป็นเพลงบรรเลงด้วยเปียโน แต่ฉันชอบเวอร์ชันที่เล่นด้วย ฟลูตกับฮาร์ปมากกว่า คำว่าอะราเบสค์นี้หมายถึงลวดลายอาหารบซึ่งเป็นที่นิยมในปารีส ณ ตอนนั้น...”

การคุยกับคนที่เพิ่งเคยเจอกันเป็นครั้งแรกได้อย่างเพลิดเพลินโดยไม่เกี่ยวกับเรื่องงานแบบนี้ สำหรับโทโกะแล้วถือเป็นเรื่องหาได้ยากมาก แม้จะโดนเคี่ยวกรำจากการทำงานบริษัทมานานปี แต่เดิมที่โทโกะไม่ใช่คนมีมนุษยสัมพันธ์ดีนักหรอก สมัยยังเป็นนักเรียน เวลาเปลี่ยนชั้นเรียนทีไร เป็นต้องลำบากลำบากในการหาเพื่อนกินข้าวกลางวันด้วยเสียทุกครั้ง

เสียงเพลงของเดอบูว์ซีดังเนิบนาบคลออยู่ มื้อค่ำแสนอร่อยกับการพูดคุยอันเปี่ยมไปด้วยความรู้ของหน้ากากแมสเคอเรดในชุดราตรีชวนให้อยากจมจ่อมอยู่ในความแฟนตาซีนี้เรื่อยไป แต่แล้วจู่ๆ ช่วงเวลาดังกล่าวก็ถูกทำลาย

“ตายยยย! นनावเวอร์!”

ประตูร้านเปิดออกอย่างแรง เสียงแหบห้าวดังกังวานไปทั่ว

“ความหนาวนี้มันอะไรกันเนี่ย เดือนเมษาแท้ๆ คือแบบ ล้อกันเล่นหรือ ว้าว! กลิ่นหอมจางเลย คุณพี่ค้า-มื้อค่ำวันนี้มีอะไรกินหรือ-”

อีกฝ่ายตะโกนเสียงดังพลางเดินตบตั้มมาตามทางเดิน

เมื่อร่างดังกล่าวปรากฏขึ้น สาวประเภทสองวัยเยาว์ผู้สวมวิก

⁹ Clair de lune

¹⁰ La fille aux cheveux de lin หรือ The Girl with the Flaxen Hair

ผมยาวสีแดงแปดก็มองเห็นโทโกะที่นั่งอยู่บนโซฟา “อ้อ!” หล่อนร้องพร้อมยกมือขึ้นชี้หน้า

“นายหน้าคนเมื่อวาน! นี่ถึงขนาดหน้าด้านหน้าทงกล้าเข้ามาในบ้านเลยหรือ!”

ว่าแล้วก็ถอดวิกเขี่ยลงพื้น เผยให้เห็นใบหน้าเรียวยาวกราดของชายผมทรงลานบิน

“อะไรกันเนี่ย ถึงขั้นนั่งกินข้าวเลยหรือ แก!”

จู่ๆ ก็โดนสาวประเภทสองตวาดใส่แบบนี้เล่นเอาโทโกะถึงกับช็อกค้างไปเลย

“เดี๋ยวเถอะ เจดา! คุณคนนี่ไม่ใช่ นายหน้าหรอคะ”

แต่รีกควีนรีบบอกอย่างรวดเร็ว ชายผมทรงลานบินที่ถูกเรียกว่า “เจดา” จ๋อยลงทันที

“ขอโทษค่ะ”

ขณะโทโกะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่รีกควีนก็หันมาหา

“เจดาเป็นหนึ่งในแก๊งน้องสาวของตัวเอง พอดีว่าเป็นอดีตนักเลงนะ บางทีก็เลยสำอางค์แถมออกมาบ้าง...”

ถ้าอย่างนั้นแปลว่าชายผมทรงลานบินนี่คือ “น้องสาวที่มาช่วยตัดเย็บ” ชูดมารี อี๋องตัวแน่น นั่นนะหรือ

“มองอะไรอะ!”

พอโดนโทโกะจ้องมากเข้า ชายหนุ่มก็พิงศีรษะอีกกรอบ

“แกนะ กำลังคิดว่าฉันเป็นกะเทยไซ้ไหมล่ะ อย่ามาหยามกันนะ!”

เขาตะคอกจนน้ำลายกระเซ็นเป็นฝอย ตั้งท่าจะปรี๊ดเข้ามาหา แต่รีกควีนก็เข้ามาแทรกกลางเสียก่อน “บอกováให้ใจเย็นๆ ใจ

“ทำตัวดี ๆ หน่อยเถอะ คุณคนนี้เป็นแขกของฉันนะ เอะเถอะ รีบไปล้างมือเร็ว เดี่ยวฉันจะทำเมนูเดียวกันนี้ให้เธอดูด้วย”

ชายผมทรงลานบินยอมล่าถอยไปอย่างไม่ค่อยเต็มใจ โทโกะ จังโล่งใจ

“ขอโทษนะจ๊ะ เด็กคนนั้นอาจชี้ระแวงไปหน่อย แต่ถ้าคุ้นเคย กันแล้วจะรู้ว่าเนื้อแท้เป็นเด็กดีนะ”

แต่รักควีนค้อมกายลงมากระซิบข้างหูโทโกะ

“แต่ว่าสิ่งที่เด็กคนนั้นพูดก็มีส่วนถูกนะ พวกเรานะไม่ใช่กะเทย แต่เป็นแดร์ริควีนที่มีศักดิ์ศรี เธอเองก็เรียกฉันว่า ‘ชาร์ล’ นะจ๊ะ”

แต่รักควีนแย้มยิ้มไปรยเส้นหน้

“ฉันเตรียมมือค้ำไว้เะอะเสมอนั้นละ จากนั้นไป ถ้าว้นไหนเห็น ป้ายมากันมาล้มตั้งอยู่หน้าบ้าน ก็แวะเข้ามาได้นะ”

โทโกะยังคงได้แต่เหม่อ ชาร์ลขยิบตาให้เธอทิ้งท้ายก่อนเดิน เฉิดฉายหายลับไปในห้องครัวด้านหลังเคาน์เตอร์

ตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา โทโกะก็กลายเป็นลูกค้าประจำของ “มากันมาล้ม” ไปอีกคน

ทุกครั้งที่ทำโอทีเสร็จและกลับมาถึงสถานีใกล้บ้าน เธอต้อง แวะไปดูร้านของชาร์ลเสียทุกที

สำหรับร้านช่วงกลางวัน ดูเหมือนว่าชาร์ลจะเปิด ๆ ปิด ๆ ตาม อารมณ์

ร้านเสื้อผ้าและเครื่องประดับตอนกลางวันเป็นอย่างไรไม่รู้ แต่สำหรับคาเฟ่ที่ขายแต่มือค้ำดูเหมือนจะไม่มีวันเปิดทำการที่แน่นอน บางวันประตูก็ปิดสนิทไร้แสงสว่าง แต่บางเวลาก็มีตะเกียงห้อยไว้ตรง

ประตูหน้าต่างพร้อมเสียงหัวเราะครื้นเครงแว่กแว่กวานออกมาจากภายใน

ในวันแบบนั้นรอบด้านจะมีกลิ่นหอมลอยกรุ่น

โทโกะโล่งใจที่เห็นป้ายตั้งอยู่ ครั้นกดออกด ชาร์ลจะออกมา
ต้อนรับด้วยรอยยิ้มไร้การปรุงแต่งพร้อมกล่าว “อ้าว เชิญจ๊ะ” เสมอ

ส่วนใหญ่เวลาผู้หญิงไปนั่งกินข้าวข้างนอกตามลำพังดึก ๆ ดื่น ๆ
มักจะโดนคนรอบข้างมองด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็น และบ่อยครั้ง
ก็จะเครียดไปโดยปริยาย

แต่ลูกค้าประจำของมากันมาลัมโดยมากแล้วมักมาคนเดียว

อย่างเจตาที่เป็นมือเย็บประจำร้าน หญิงชราทำทางผู้ดีที่ตอนนี้
ชักคุ่นหน้ากัน หรือชายวัยกลางคนซึ่งมักจะนั่งกางหนังสือพิมพ์อยู่บน
เคาน์เตอร์ ที่แม้เคยทักทายกันบ้างแต่ก็ไม่เคยเงยหน้ามองกันเลย

ในร้านมักจะเปิดเพลงกามาเมตันหรือไม่ก็เพลงคลาสสิก ลูกค้า
ทุกคนจะได้เพลิดเพลินกับอาหารและใช้ความคิดของตัวเองในช่วงเวลา
ค่าคืนอันแสนผ่อนคลาย

อาหารของชาร์ลราคาถูกแสนถูกเพียงเจ็ดร้อยเยน ดังนั้นทุกครั้ง
ที่ไปร้าน โทโกะจึงพยายามอุดหนุนของกระจุกกระจิกหรือน้ำของฝาก
ไปให้เสมอ และดูเหมือนว่าลูกค้าประจำคนอื่นก็ทำเช่นเดียวกัน

แม้ต้องทำงานล่วงเวลาจนดึกดื่น แต่พอได้เห็นแสงตะเกียง
ส่องสว่างอยู่ด้านหลังต้นฮานามิสึกิ โทโกะก็จะรู้สึกเบาใจขึ้นมา และ
ตั้งตารอฟังเกร็ดความรู้จิปาตะเกี่ยวกับอาหารจากชาร์ลผู้รอบรู้เช่นว่า
“วัตถุดิบนี้กินแล้วดีอย่างไร ฤดูกาลนี้เหมาะจะกินอะไร”

หลังมือค้ำ ชาร์ลจะมองหน้าลูกค้าแต่ละคน จากนั้นจึงชงชา
หลังอาหารให้ทีละคน

ภาพยามหน้ากากแมสเคอเรตผู้ครอยยิ้มเอื่อยพลางค่อย ๆ

คัดเลือกสมุนไพรมะเร็งกับใบชาช่วงดูคล้ายแม่มดผู้ลึกลับ

“เธอนะใช้หัวมากเกินไป”

ชาร์ลมักชงชาผสมลูกเต๋อยกับข้าวโพดสำหรับช่วยคลาย
หลอดเลือดในสมองให้โทโกะเสมอ เมื่อได้ดื่มชาดังกล่าวก็รู้สึกราวกับว่า
บริเวณตึงเครียดในสมองคลายตัวจนอดถอนหายใจออกมาไม่ได้

ในเวลาแบบนั้นเธอจะลืมนึกเรื่องที่ตนเป็นกลุ่มเป้าหมายของ
การเกย์ณก่อนกำหนด ถึงขั้นนึกไปถึงโปรเจกต์ใหม่ๆ ความรู้มากมาย
ของชาร์ลนี่เหมาะสำหรับสื่อสารให้ผู้สูงอายุรู้สึกสุขภาพพอดีเลย

เธอดื่มชาหลังอาหารกลางวันเปิดโทรศัพท์มือถือเพื่อค้นหา
สปอนเซอร์ที่น่าจะสนใจ แล้วพลันนึกขึ้นได้ว่าเพิ่งโดนชาร์ลตักเตือนว่า
เธอ “ใช้หัวมากเกินไป” มาหยกๆ คิดแล้วโทโกะก็ยิ้มเจื่อน

แม้รู้สึกถึงขีดจำกัดของตัวเองในบริษัท แต่สุดท้ายแล้วเธอก็ยัง
ชอบงานนี้อยู่ดี

“ถ้าซาหรือของกินช่วยให้หายป่วยได้ก็คงไม่จำเป็นต้องมีหมอ
หรอก”

อย่างไรก็ดี มีลูกค้าประจำคนหนึ่งมักจะเหน็บแนมความรู้ของ
ชาร์ลเสมอ

เขาคือชายหน้าตาไร้อัธยาศัยที่กระทั้งยามกินมื้อค่ำก็ยังไม่ยอม
ละสายตาจากหนังสือพิมพ์ซึ่งกางไว้บนเคาน์เตอร์

เท่าที่ฟังมาจากเจดา เห็นว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมต้น
ของชาร์ล ตอนนีทำงานเป็นครูในโรงเรียนเก่าโรงเรียนนั้น แถมยังเป็น
หัวหน้าครูประจำชั้นปีเสียด้วยสิ

เขามักทำสีหน้าบอญไม่รับขณะกินอาหารของชาร์ลด้วยท่าทาง
เบื่อหน่าย โทโกะลอบมองเขาด้วยความสงสัยอยู่เสมอ ถึงจะเป็นอดีต

เพื่อนร่วมชั้นกันก็เถอะ แต่ทำไมชายวัยกลางคนที่สวมแว่นแต่งงาน ต้องมากินมื้อค่ำในร้านของแดร์ริควินด้วยเล่า ไม่ว่าเธอจะคิดอย่างไร ก็ไม่อาจทำความเข้าใจได้

แต่ทีละ ผู้คนที่ต้องมากินมื้อค่ำคนเดียวในเวลาเจียดห้าทุ่ม แบบนี้คงมีเหตุผลส่วนตัวละมั้ง รวมถึงตัวเธอเองด้วยนั่นละ

โทโกะเริ่มคิดแบบนี้ได้ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

สัปดาห์ต่อมา การประชุมผู้บริหารประจำเดือนก็เริ่มต้นขึ้น ซาซึฮาระยื่นหน้าไวต์บอร์ด กล่าวรายงานไปเรื่อย ๆ ท่ามกลาง เสียง กา กา เหิงแซ่ของนกกาในสวนสาธารณะฮามาริกิว

“สำหรับไตรมาสนี้ คาดว่าเราจะบรรลุตามเป้าได้หนึ่งร้อย เปอร์เซ็นต์ ทั้งสื่อกระจายภาพและเสียง เว็บไซต์ และสื่อสิ่งพิมพ์”

ซาซึฮาระชี้รายงานยอดขายฝีมือโทโกะที่ทำเมื่อคืนขณะอธิบาย ให้ผู้บริหารฟัง แกรมเขายังอุตสาห์สั่งให้โทโกะใส่ชื่อผู้รับผิดชอบประจำ สื่อแต่ละประเภทเสียด้วย

แน่นอนว่า ถ้าไฟกัศเพียงยอดขาย สื่อกระจายภาพและเสียง กับเว็บไซต์ซึ่งมีราคาต่อหน่วยสูงย่อมดูดีกว่าสื่อสิ่งพิมพ์ เอกสารฉบับนี้ จัดทำขึ้นให้ดูเหมือนว่าสามในสี่ของยอดขายกลุ่มเป็นความรับผิดชอบของซาซึฮาระ

ถึงขนาดต้องใช้วิธีนำเสนอตัวเองแบบเด็ก ๆ พรรคนี้ แสดงว่า ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มของบริษัทนี้คงอ่อนแอแน่นำดูชมเลยนะ โทโกะ เหม่อมองไปนอกหน้าต่างด้วยความรู้สึกเยาะหยัน

“หัวหน้าทีมคิโนซากิ”

ทันทีที่ก้าวออกจากห้องประชุมหลังจบการรายงานเป็นระยะเวลา

หนึ่งชั่วโมง ลูกทีมที่ชื่อโมริ คิมิโกะ ก็ส่งเสียงเรียก

“หัวหน้าไม่รู้สึกอะไรบ้างหรือคะ แบบนั้นชี้โง่งจะตาย”

พอเข้าไปในคาเฟ่สำหรับพนักงานญี่ปุ่นคิมิโกะก็รีบกล่าวปนหอบ
หายใจแรง

“ฟรีเซนต์แบบนี้ เดียวหัวหน้าก็โดนมองว่าไม่ได้ทำอะไรเลย
หรอก”

จากนั้นคิมิโกะก็ลดระดับเสียง ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“รู้ไหมคะ หัวหน้ากลุ่มซาชิสาระนะทำอะไรเองไม่เป็นหรอก สื่อ
พวกโทรทัศน์หรือวิทยุจะตายไป อย่างการส่งมอบงานที่มี
แค่การรับส่งออกมาส่งต่อ เรื่องแค่นั้นเขายังไปจ้างเอเจนซี่ให้ทำต่อเลย
นะคะ”

ซาชิสาระโยนงานทุกอย่างให้เอเจนซี่ลูกกระจอกของเขาทำ
แถมว่าโทโกะรู้เรื่องนั้นดีอยู่แล้ว

“ทั้งที่ทีมสิ่งพิมพ์อย่างพวกเราต้องทำเองทั้งหมดตั้งแต่ขั้นตอน
วางแผนจนกระทั่งส่งมอบงานแท้ ๆ...ตาลุงนั่น เวลาอยู่ต่อหน้าผู้บริหาร
กลับทำหน้าที่ทำตาเหมือนตัวเองเป็นคนค้าจุนทีมเอาไว้อย่างนั้นแหละ
แบบนี้ไม่โอเคเลยนะคะ”

คิมิโกะแสดงท่าทางโมโหสุดขีด ขณะที่โทโกะได้แต่ยิ้มขึ้น “ก็จริง
นะ” เธอว่า

“แต่ผู้บริหารก็ไม่ใช่ไม่รู้ราคาต่อหน่วยของสื่อนี้ นะ คงไม่โดน
รายงานพรรคินั้นตบตาหรอก”

“ไม่ใช่แค่นั้นสิคะ”

คิมิโกะยิ่งทำตาขวางขึ้นเรื่อย ๆ เส้นผมสีเทาลัดยาววระบ่า
ของเธอพลิ้วไหวไปมา

“เห็นว่าเอเจนซีที่ว่านั่นพาหัวหน้ากลุ่มซาชิฮาระไปเลี้ยงรับรอง
เดือนละครั้งด้วยนะคะ”

“หืมมมม...”

โทโกะเผลอเปล่งเสียงประหลาดใจ

เธอไม่เคยรู้เรื่องนี้เลยแฮะ

คิมิโกะมักจะแต่งหน้าแนวคุณหนูหวานแหววและแต่งตัวราวกับ
หลุดมาจากนิตยสารแฟชั่นสไตล์ผู้หญิงจำ และมีข่าวลือว่าตอนนี้เธอ
กำลังมีความสัมพันธ์ฉันชู้รักอยู่กับหัวหน้ากลุ่มงานส่งเสริมการขายที่ชื่อ
วากิเสียด้วย

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุนั้นหรือไร คิมิโกะถึงได้รู้ข้อมูลภายในบริษัท
อย่างละเอียดจนแทบไม่น่าเชื่อว่าเป็นเพียงพนักงานสัญญาจ้าง

“เดี๋ยวหลังหมดวันหยุดยาว หัวหน้าก็ต้องถูกสัมภาษณ์ด้วย
เหมือนกันใช่ไหมคะ”

เธอกะซิบกระซิบถามอีก โทโกะถึงได้สติ มองหน้ารุ่นน้อง
ซึ่งอายุน้อยกว่าเธอเป็นรอบ

“ถ้าไม่รับนำเสนอตัวเองเอาไว้ตั้งแต่ตอนนี้จะขาดทุนเอานะคะ”

สีหน้าขมวดคิ้วมุ่นนั้น แวบหนึ่งดูราวกับว่าเป็นห่วงเป็นใยโทโกะ
เสียเต็มประดา แต่ลึกลงไปในแววตาคู่นั้นกลับแฝงเร้นไปด้วยความ
อยากรู้อยากเห็นจนปิดไม่มิด

“ดีมอะไรไหม เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง”

โทโกะแยมั้ม หลบสายตาไปจากการพยายามสอดรู้สอดเห็น
ของคิมิโกะ

ครั้นเย็นชานมไปให้โดยพยายามไม่ออกอาการใด ๆ อีกฝ่ายก็
ทำหน้าที่ไม่หน้าใจให้เห็นอย่างชัดเจน

คำวันนั้นขณะโทโกะยังคงทำโอที่อยู่ที่โต๊ะ ซาชิฮาระก็กลับเข้ามาหายากที่เขาายังอยู่ที่บริษัททั้งที่เลยเวลาเลิกงานไปนานโขแบบนี้ เขาเหลือบมองโทโกะด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก “ไม่รู้ว่าคุณผู้บริหารว่าอะไรเข้าหรืออย่างไร

“นี่ อย่าให้พวกพนักงานสัญญาจ้างทำโอที่เยอะนักสิ”

เพราะตอนนี้โปรเจกต์นี้ตยสารผู้หญิงใกล้ถึงกำหนดส่งแล้ว จึงมีการให้พนักงานสัญญาจ้างทำงานล่วงเวลาเกินสองทุ่มบ่อยครั้งกว่าเดิม

“เพราะต้องเร่งให้ทันใกล้เดีนวีคนะคะ”

โทโกะตั้งท่าจะเถียง

“คนบอกไม่ใช่ผม แต่เป็นข้างบนต่างหาก”

ซาชิฮาระเปลี่ยนท่าที่เป็นข่มขู่

“ถ้าค่าล่วงเวลาของพวกนั้นสูงขึ้นจะกลายเป็นได้ไม่คุ้มเสียข้างบนตำหนิเรื่องนี้มา ถ้าทำไม่ได้ก็ให้ระวังจะโดนตัดทิ้งยกทีมและไปจ้างข้างนอกทำแทนนะ”

พูดสิ่งที่อยากพูดเสร็จก็กลับไปทันที โทโกะมองตามแผ่นหลังของซาชิฮาระแล้วก็ถอนหายใจ

หัวหน้าคิโนซากิเนี่ยเป็นคนไม่มีความทะเยอทะยานเลยนะคะ –

คำพูดของคิมิโกะในคาเฟ่เมื่อกลางวันย้อนกลับเข้ามาในหู

โทโกะรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมาทันที

ไม่ใช่ว่าเธอไม่มี – ความทะเยอทะยาน

แต่คิดว่าตลอดสี่ปีมานี้ เธอได้เห็นอะไรต่อมิอะไรในบริษัทนี้มามากเกินพอแล้ว

และตอนนั้นเธอก็ไม่อยากพูดความรู้สึกที่แท้จริงออกไป เพราะคงไม่แล้วโดนหยิบยกไปเป็นเรื่องคุยนตียงของคิมิโกะกับหัวหน้ากลุ่ม

ของฝ่ายอื่นเสียเปล่า ๆ

ลงท้ายแล้ว โทโกะก็ไม่เชื่อใจทั้งหัวหน้าและลูกน้องของตัวเอง
นี่เธอกลายเป็นคนแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

แม่หญิงน้ำแข็ง-

เจ้าซาซึฮาระนั่นช่างหาคำเปรียบเปรยได้เก่งนัก โทโกะนึกเยาะ
ตัวเองอยู่ในใจ

เมื่อก่อนเธอไม่ได้เป็นคนเย็นชาขนาดนี้ เคยมีช่วงเวลาที่หัวเราะ
ร้องไห้ หรือระเบิดอารมณ์โกรธเกรี้ยวเหมือนคิมิโกะในวันนี้อยู่บ่อยครั้ง
ทั้งอย่างนั้นแท้ ๆ แต่เธอกลายเป็นคนปิดใจและเย็นชาเหมือน
น้ำแข็งแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกันนะ

ตอนเรียนจบมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ แล้วเข้าทำงานที่นี่ เป็นฤดู
ใบไม้ผลิที่กฎหมายการจ้างงานหญิงชายอย่างเท่าเทียมกันบังคับใช้ได้
เก้าปี เป็นช่วงที่บริษัทเพิ่งเริ่มยอมรับให้ "ผู้หญิงขึ้นเป็นผู้บริหาร" ได้
ไม่นาน

แม้ฟองสบู่แตกไปนานแล้ว แต่นั่นทำให้ผู้หญิงยังมีอาชีพ
หลากหลาย ผู้หญิงซึ่งกระตือรือร้นในการทำงานเสียยิ่งกว่าผู้ชาย
ปรากฏตัวในที่ทำงานแทบทุกรูปแบบ

บางครั้งโทโกะยังคิดเลยว่า ความจริงแล้วพวกผู้หญิงต่างหาก
ที่ช่วยประดับประดาเศรษฐกิจหลังฟองสบู่แตก ตอนนั้นพวกเธอมี
ความหิวกระหายในความรัก การทำงาน และความบันเทิงอย่างรุนแรง
ตรงข้ามกับพวกผู้ชายซึ่งพากันหมดเรี่ยวแรงในช่วงเศรษฐกิจถดถอย
อันยาวนาน

แต่หลายปีมานี้ โทโกะเริ่มรู้สึกว่าเป็นบริษัทและสังคมโดยรวม
มีหญิงโสดบ้างงานเช่นเธออยู่เยอะเกินไป

โดยเฉพาะตั้งแต่ที่เธอมีอายุเกินสี่สิบเป็นต้นมา ความรู้สึกนี้ก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

กระทั่งบริษัทที่ถือเป็นยักษ์ใหญ่เมื่อมองจากบุคคลภายนอกอย่างบริษัทของโทโกะเองก็มิได้มีผู้หญิงที่ขึ้นสู่ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มซึ่งมีสถานะทัดเทียมกับหัวหน้าฝ่ายแค่คนเดียว ซ้ำยังเป็นหน่วยงานที่ไม่สร้างผลกำไรด้วย

ที่ผ่านมา ในหน่วยงานที่สร้างผลกำไรอย่างหน่วยงานของโทโกะก็ยังไม่เคยมีผู้หญิงได้ขึ้นสู่ตำแหน่งสูงเช่นนั้น

พวกเธอรุ่นพี่ผู้บริหารหญิงรุ่นแรกเคยทำงานกันอย่างรุ่งโรจน์และถูกเรียกกันว่ารุ่นฟองสบู่ ทั้งรุ่นที่พวกนั้น ทั้งเพื่อนร่วมรุ่นของโทโกะหายไปไหนกันหมดแล้วนะ

สังคมรีดเค้นความอ่อนเยาว์และความมุ่งมั่นแรงกล้าของพวกเธอไปจนหมดสิ้น โสให้โตเต้าขึ้นไปค้ำเตียงบนสุดปลายบันได แต่สุดท้ายก็ไม่ได้รับประกันอะไรให้สักอย่าง

คุณคิโนซากิ ในวันหยุดคุณทำอะไรคนเดียวหรือ-

เมื่อครั้งมูราตะ มิจิเอะ ขึ้นเป็นหัวหน้ากลุ่มของกลุ่มงานทรัพยากรบุคคล มิจิเอะเคยถามโทโกะอย่างเนิบๆ ในงานปาร์ตี้อะไรสักอย่าง

ชีวิตไม่ได้มีแค่เรื่องงานหรอกนะ-

มิจิเอะเขย่าไวน์ของโปรดในแก้วไปมาพลาจตุรรอยยิ้มผ่อนคลายตอนนั้นเองโทโกะก็รู้สึกเหมือนได้ค้นพบอะไรบางอย่าง อ้อ นี่ฉันกำลังโดนข่มลีนะ

มิจิเอะอายุมากกว่าเธอสองปี สมัยเข้ามาทำงานที่นี่ใหม่ๆ เคยทำงานฝ่ายขายด้วยกัน

รุ่นที่คนนี้ให้ความรู้สึกจิตซีดสงบแสงี่ยมเจียมตัว ไม่เหมือนกับพวกรุ่นที่ผู้บริหารหญิงรุ่นแรกซึ่งดูขาดไปหมดทั้งรูปลักษณ์หน้าตา และการกระทำ

ตอนนั้นโทโกะมีเพื่อนที่เข้ามาทำงานรุ่นเดียวกันชื่อคิวะซึ่งเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ จึงมีความกล้าแสดงออกตามสไตล์เด็กนอก โทโกะเองก็ชอบในความตรงไปตรงมาไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลังของคิวะ อยู่ไม่น้อย

ตอนมิจิเอะเข้าหาพวกเธอ ตอนแรกโทโกะหลงนึกว่านั่นคือความอ่อนโยนมีน้ำใจ

พวกรุ่นที่ที่อยู่เหนือมิจิเอะขึ้นไปต่างยุ่งกับการออกไปทำงานข้างนอกและหาลูกค้านั้นแทบไม่มีเวลาอยู่ติดโต๊ะ ยิ่งไม่มีเวลาจะกล่าวทักทายเด็กใหม่อย่างพวกโทโกะเลยด้วยซ้ำ

โทโกะกับคิวะจึงพึ่งพามิจิเอะอย่างเต็มที่ ไม่ต่างอะไรกับลูกไก่เพิ่งออกจากไข่ที่หลงคิดว่าสิ่งแรกที่เห็นเป็นแม่ รุ่นที่ทำทางสุขุม ดูผิวเผินคล้ายเข้าใจพวกโทโกะได้เป็นอย่างดี กระทั่งถึงตอนที่มิจิเอะเริ่มเรียกพวกเธอไปคุยทีละคนเพื่อหาทางดึงเป็นพวกแบบเนียนๆ นั่นละ โทโกะถึงเริ่มรู้สึกตงใจ

เดิมทีโทโกะเป็นคนหัวขำในเรื่องมนุษยสัมพันธ์อยู่แล้วจึงอ่านมิจิเอะไม่ออก และแสดงท่าทางตอบรับไม่ได้ดังที่อีกฝ่ายหวัง มิจิเอะจึงหันไปกระชับความสัมพันธ์กับคิวะแทน ก่อเกิดเป็นความสัมพันธ์แบบสองต่อหนึ่ง

แต่ครั้ง “โปรเจกต์พนักงานหญิง” ซึ่งมิจิเอะผลักดันให้คิวะขึ้นเป็นผู้นำกลับล้มเหลว สมดุลดังกล่าวก็พลอยพังทลายลง

มิจิเอะที่เป็นคนผลักดันให้คิวะได้เป็นผู้นำของโปรเจกต์ถูกย้าย

จากงานบริหารไปทำงานธุรการ ส่วนตัวคิดจะผู้ยึดติดกับการจะขึ้นเป็นผู้บริหาร สุดท้ายก็ไม่อาจยอมรับการต้องอยู่โดยไม่มีโอกาสเติบโต จึงถูกบีบให้ยื่นใบลาออกไปโดยปริยาย

โทโกะในตอนนั้นคิดว่าทั้งสองคนสมควรต้องรับผิดชอบอย่างเท่าเทียมกัน ต่อมาภายหลังจึงได้รู้ว่าไม่ใช่เลย

“โปรเจกต์พนักงานหญิง” เริ่มต้นจากไอเดียหลักลอยของผู้บริหารระดับสูงท่านหนึ่ง แรกเริ่มเดิมทีแผนงานก็ไม่มีแก่นสารอะไรเป็นชิ้นเป็นอันอยู่แล้ว พวกคนที่ยุคนุกเบิกก็มัวแต่ยุ่งอยู่กับหน้างานจนไม่มีเวลามาเหลียวแล มีแต่มีจิเอะซึ่งเป็นผู้บริหารหญิงผู้แสนจะไม่โดดเด่นที่เสนอให้เป็นเวทีสำหรับเด็กใหม่ได้แสดงฝีมือ

กระทั่งตอนนั้นโทโกะยังนึกสงสัยว่า แท้จริงแล้วมีจิเอะยึดติดกับความสำเร็จของโปรเจกต์นี้จากใจจริงหรือไม่

หรือแท้จริงแล้วสิ่งที่จำเป็นสำหรับเธอคนนั้นมีเพียง “การแสดงจุดยืน” ว่าตัวเองเป็นรุ่นพี่ผู้โอบอ้อมจึงสนับสนุนเด็กใหม่

ลองคิดดูแล้ว โทโกะปล้นรู้สึกว่ามีจิเอะไม่เหมือนกับพวกรุ่นพี่ผู้บริหารรุ่นแรก คือรู้สึกว่าจะไม่ได้มีความมุ่งมั่นในการทำงานบริหารเท่าไร

ในโลกของผู้บริหารที่เป็นสตรีจำเป็นต้องแสดงให้เห็นถึงความพยายามยิ่งกว่าบุรุษ ดังนั้นแทนที่จะเลือกลงแข่งต่อไปในการแข่งขันที่ไม่มีวันชนะ สู้อายไปทำงานด้านธุรการซึ่งมีการทำงานล่วงเวลาน้อยและมีความเสี่ยงต่ำไม่ดีกว่าหรือ โทโกะถึงขั้นคิดว่ามีจิเอะวางแผนไว้ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำไป

ในความเป็นจริง มีจิเอะไม่อาจสร้างผลงานโดดเด่นด้านงานขาย แต่เมื่อย้ายไปยังฝ่ายที่ไม่ต้องสร้างผลกำไรก็เริ่มต้นในฐานะ “คนทำงานธุรการที่เคยมีประสบการณ์ด้านงานขาย” ซึ่งนับว่าเป็นเงื่อนไขที่ยอดเยี่ยม

ที่เดียว

และดูเหมือนตอนที่มิจิเอะกล่าวว่า “ทั้งหมดเป็นเพราะดิฉันสั่งสอน ‘ไม่ดีเองค่ะ’” และกัมศิระชะต๋าขอขมาในการประชุมใหญ่ของบริษัทที่สร้าง ความประทับใจให้แก่บรรดาผู้บริหารระดับสูงได้ไม่นาน

ขณะเดียวกันคิวะซึ่งยื่นกรานขออยู่ที่ฝ่ายขายต่อไปก็ขอคำปรึกษา จากมิจิเอะเพิ่มเติม แต่อีกฝ่ายกลับเล่นลื่นป้ายเปียง สุดท้ายก็คล้าย เก็บตัวเข้าถ้ำ¹¹ กีดกันไม่ให้คิวะเข้าหาอย่างสิ้นเชิง

“ยายนั่นนะ เอาจริง ๆ ก็ไม่เคยอยากทำงานขายอยู่แล้วละ”

ในวันสุดท้ายของการทำงาน คิวะกระซิบเช่นนั้นออกมาพร้อมกับ ถ่มคำพูด และเนื่องจากคิวะปฏิเสธการโยกย้ายไปทำงานธุรการอย่าง สิ้นเชิง ลงท้ายจึงจบลงด้วยการจำใจเขียนใบลาออกเอง

“ทั้งที่แสร้งทำที่ราวกับเข้าอกเข้าใจกัน แต่ไม่เคยยอมให้คำ ปรึกษาอย่างจริงจัง ใช้ฉันเป็นโล่เพื่อดึงดูดความสนใจจากทั้งบริษัท จริง ๆ นะ ฉันไม่เคยเห็นใครเผ่นหนีเร็วเหมือนยายนั่นเลย”

โทโกะยังคงจดจำแวตตามืดหวังของคิวะเมื่อครั้งนั้นได้อย่าง ชัดเจน

ตอนนี้กระทั่งโทโกะเองก็เข้าใจแล้วว่า มิจิเอะแค่ใช้คิวะเป็น “ทางหนี” ของตัวเองเท่านั้น

หลังจากนั้นเมื่อเหล่ารุ่นพี่ผู้แสรมีชีวิตชีวาโดนบริษัทตัดหาง ปล่อยวัดเพราะหมดประโยชน์บ้าง ลาออกไปเองบ้างเพราะหมดเยื่อใย มิจิเอะก็ยังคงอยู่ มิจิเอะเข้ารับการดูแลตามคำแนะนำของผู้บังคับบัญชา

¹¹ คำเปรียบเปรยซึ่งมีที่มาจากเทพนิยายเก่าแก่ของญี่ปุ่น เนื้อเรื่องส่วนหนึ่งกล่าวถึงมหาเทพ อามาเทราสุซึ่งเป็นเทพแห่งดวงอาทิตย์เข้าไปเก็บตัวในถ้ำชื่อว่าอามาโนะอิวาโตะโดยไม่เคยออกมา ส่งผลให้โลกมืดมิดทั้งกลางวันกลางคืน

ให้กำเนิดบุตรหนึ่งคน และตอนนี้ก็ขึ้นครองตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มผู้หญิงคนแรกของบริษัท

นี่ยกย่องถึงตรงนั้นแล้วโทโกะก็ถอนหายใจออกมา

ทำไมกันนะ ทำไมทั้งคิระและเหล่ารุ่นพี่ยุคบุกเบิกถึงไม่ยอมพยายามต่อกันอีกสักนิด

ฝ่ายอื่นก็มีหัวหน้าทีมที่เป็นผู้หญิงเช่นเดียวกับโทโกะอยู่หลายคน และทุกคนก็ล้วนทำงานอยู่ใต้หัวหน้ากลุ่มที่เป็นผู้ชาย ชายหญิงจะเท่าเทียมกันได้ก็แค่ระดับตำแหน่งหัวหน้าทีมที่ต้องทำงานตัวเป็นเกลียวอยู่หน้างานเท่านั้นละ

และแล้วสตรีคนแรกที่ประสบความสำเร็จในการเลื่อนขั้นสู่ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงด้วยการใช้ใครสักคนเป็นโล่ และประพடுத்தวหุลบเลียงความเสียหายได้อย่างชาญฉลาดก็คือมูราตะ มิจิเอะ ผู้ถือคติ “ชีวิตไม่ได้มีแต่เรื่องงาน” คนนั้นนั่นเอง

“หัวหน้าคิโนซากิคะ”

จู่ๆ เสียงหนึ่งก็ร้องเรียกมาจากข้างหลัง โทโกะผู้กำลังจมจ่อมอยู่ในห้วงคิดของตัวเองถึงกับสะดุ้งเฮือก

เมื่อหันกลับไปก็เห็นโยชิโมโตะ รินะ สมาชิกอายุน้อยที่สุดในทีม กำลังยืนอยู่พร้อมกระบอกกระดาศในมือ

“คุณโยชิโมโตะยังไม่กลับหรือ”

“คะ พอดีว่าภาพร่างเสร็จพอดี ฉันทิ้งไปรับมานะคะ”

รินะยื่นกระบอกกระดาศมาให้ “ไหนดูซิ” โทโกะว่าแล้วลุกยืนขึ้นรับ

ทั้งสองคนลองกางแบบร่างลงบนโต๊ะ ภาพดังกล่าวออกแบบให้แสดงผ่านอดีตไอดอลผู้ผันตัวมาเป็นนักแสดงหญิงว่า แม้จะย่างเข้า

วัยสามสิบแล้ว แต่เครื่องสำอางของสปอนเซอร์ก็ยังช่วยให้ดูอ่อนเยาว์
และงดงามได้

ความคิดเห็นของผู้หญิงทั่วไปในวัยเดียวกับดาราทองคนดังกล่าว
ที่รีนะไปรวบรวมมาด้วยความยากลำบากถูกจัดวางให้อ่านง่าย

“ดูดีนี่”

โทโกะตรงออกมา รีนะฟังแล้วตาเป็นประกาย

พอเห็นสีหน้านั้นแล้วโทโกะก็นึกอยู่ในใจว่า “นี่แหละ” ตัวเธอ
ยังรู้สึกได้รับการเติมเต็มจากสิ่งนี้ไปด้วย

“จะรีบยื่นขออนุมัติค่ะ!”

รีนะหันไปโทร.ติดต่อกายของนักแสดงคนนั้น ด้วยความที่มี
ร่างเล็กและนิสัยไม่สู้คน รีนะจึงคล้ายจะถูกเงาของคิมิโกะผู้มีเสียงดัง
ฉะฉานอยู่เป็นนิจิบดบังจนไม่ค่อยสะดุดตา แต่เมื่อถึงคราวลงมือทำงาน
กลับทำได้อย่างน่าเชื่อถือผิดคาด

แต่แล้วโทโกะกลับนึกขึ้นได้ว่าเพิ่งโดนขู่เรื่อง “ถ้าไม่ลดการทำ
งานล่วงเวลา จะตัดพนักงานสัญญาจ้างทิ้งยกทีม” มาหยก ๆ จึงสั่งให้
รีนะกลับไปก่อน

สุดท้ายในออฟฟิศก็เหลือแต่เธอเพียงคนเดียว ขณะกำลังจัดการ
เรื่องพนักงานส่งของก็พลันนึกขึ้นมาได้ว่าปัญหาอยู่ที่การจัดสมดุลของ
ความรู้สึกของการได้รับการเติมเต็มกับความเหนื่อยล้านี้ละ

เดี่ยวพอหมดวันหยุดยาวจะเริ่มมีการสัมภาษณ์รายบุคคลแล้วสิ
นะคะ—

นี่ก็ย้อนไปถึงคำพูดเมื่อกลางวันของคิมิโกะแล้ว โทโกะก็พลัน
หยุดมือ

ทั้งที่พยายามจัดสมดุลของความรู้สึกได้รับการเติมเต็มกับความ

เหนื่อยล้าและหยัดเย็นผืนทนมตาลอด ลงท้ายแล้ว ปลายทางที่ตน
ไต่เต้ามายังคือสิ่งนี้เองหรือ

พอดคิดว่หลังจบจากการทำงานอันแสนยุ่งเหยิงเพื่อปิดต้นฉบับ
ให้ทันก่อนจะได้หยุดไกลเด้นวีค แล้วสิ่งที่รออยู่หลังจากนั้นคือการโดน
หัวหน้ากลุ่มทรัพยากรบุคคลมิจีเอะเรียกไปสัมภาษณ์ โทโกะก็พลันรู้สึก
หดหู่มานี้ครั้ง

วันหยุดไกลเด้นวีคเริ่มขึ้นแล้ว โทโกะปิดต้นฉบับโปรเจกต์นิตยสาร
ผู้หญิงได้เรียบร้อยตามกำหนด ช่วงวันหยุดก็ไม่มีแผนทำอะไรเป็นพิเศษ

เธอนอนอย่างเต็มอิมเพื่อผ่อนคลายความเหนื่อยล้าที่สั่งสมมา
ทำความสะดวกสบายอย่างตั้งอกตั้งใจว่าปกติเล็กน้อย ใ้้วยน้ำออก
กำลังกายที่สระของทางเขตหรือไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุดบ้าง เรียก
ได้ว่าใช้วันหยุดอย่างคุ้มค่าพอสมควร

แต่เมื่อตัวที่ไรก็ถึงแต่จะคอยนึกถึงเรื่องการเกษียณก่อนกำหนด
อยู่รำไป รวากับเป็นการเขี่ยปากแผลที่ยังไม่สมาน

ถ้ายังไม่ถูกสัมภาษณ์ก็ไม่รู้หรือว่าทางบริษัทจะทำอย่างไร คิด
ตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์ รู้ทั้งรู้แต่ยังผลอยื่นมือไปแตะต้องบริเวณที่ทำให้
รู้สึกไม่ดี

ทุกครั้งที่เดินผ่านย่านร้านค้า โทโกะจะมุ่งหน้าไปยังร้านของชาร์ล
แต่ดูเหมือนว่าชาร์ลจะออกไปที่ไหนสักแห่ง ประตูลูกไม้ด้านฮานามิสึกิ
จึงปิดสนิททั้งกลางวันและกลางคืน

หลังวันหยุดยาวผ่านมาได้ครึ่งทาง คืนหนึ่งขณะที่โทโกะกำลัง
เตรียมมือเย็น เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“หยุดยาวนี้ลูกไม่ไปไหนหรือ”

ปลายสายเหย่ยปากถามเป็นประโยคแรก “ก็อากาศไม่ดีนี่นา”
โทโกะอ้อมแอ้มตอบไป

ถ้าอย่างนั้นก็ควรกลับมาบ้านสิ-

เธอกลับเหลือเกินว่าแม่จะออกปากเหมือนทุกครั้งจึงชิงพูดขึ้นก่อน
ว่า “แล้วก็ยุ่งนิดหน่อยด้วย”

“ที่สำคัญกว่านั้น แม่สบายดีไหม”

เธอรีบถามเพื่อไม่ให้แม่มีโอกาสดำเินเข้าโหมดสอบสวน

ถามเรื่องสุขภาพร่างกาย เรื่องพ่อ เรื่องยาที่อาศัยอยู่ละแวก
เดียวกัน

ครั้งชวนคุยแม่ก็ติดกับ เริ่มร่ายว่า “ใช่แล้ว พ่อของลูกนี่นะ...”
พ่อได้บ่นยาวยืดยาดเสียหนึ่งคำรบ ส่วนใหญ่แม่จะพอใจและยอมวางหู
ไปเอง

บ้านเกิดของโทโกะเป็นเมืองท่าเรือเล็กๆ บริเวณคาบสมุทรโบโซ¹²
ถ้าบอกว่าบ้านเกิดอยู่จังหวัดชิบะ หลายคนอาจบอกว่า “ใกล้
ดีนะ” แต่สุดท้ายขอบของคาบสมุทรโบโซไม่เหมือนฟุนาบาชิซึ่งมีข้อบปีง
มอลลิษขนาดใหญ่อยู่มากมาย หรืออุรายาซุอันเป็นที่ตั้งของดิสเนย์แลนด์
หรือกนะ บ้านเกิดของโทโกะนั้นอยู่ไกลจากโตเกียว การคมนาคม
ไม่สะดวกสบาย ชำร่วยในเมืองยังคับแคบ ทำให้เรื่องอะไรต่อมิอะไร
ก็ล่วงรู้ทั่วถึงกันหมด

เพื่อนร่วมรุ่นของโทโกะที่ยังคงอยู่ในเมืองบ้านเกิดต่างแต่งงาน
เป็นคุณแม่ไปหมดแล้ว ท่ามกลางสภาพแบบนั้น จินตนาการได้เลยว่า
ถ้าโทโกะกลับไปจะถูกพูดลับหลังอย่างไรบ้าง

¹² คาบสมุทรในจังหวัดชิบะ บนเกาะฮนชู ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียง

แสร้งแสดงท่าทีเข้าอกเข้าใจขณะรับฟังแม่บ่น โทโกะก็รู้สึกว่าคุณตัวเองช่างขี้โกงนัก

ความจริงแล้วสิ่งที่แม่ต้องการบ่นจริงๆ ไม่ใช่เรื่องพอดิตปาจิโกะหลังเกษียณหรือเรื่องยาที่ทวีความเจ้าอารมณ์ขึ้นทุกวันหรอก

แต่คงเป็นเรื่องของลูกสาวคนเดียวที่ตั้งแต่ออกจากบ้านเกิดไปอยู่โตเกียวตอนอายุสิบแปดก็แทบไม่เคยโผล่หน้ากลับบ้านอีกเลยนอกจากช่วงปีใหม่

โทโกะรู้สึกขมขื่นเป็นอย่างยิ่งกับเรื่องที่ไม่อาจทำอะไรให้พ่อแม่ได้เลย

พอจินตนาการถึงความรู้สึกของแม่ผู้แสนจะรักเด็กเวลาเห็นเพื่อนรุ่นเดียวกันเดินจุฬาลานแล้วเธอจะหวาดกลัวขึ้นมาทันใด

ถึงกระนั้นตอนแพนตัดสินใจขอเธอแต่งงานเพราะรู้ว่าต้องย้ายไปทำงานที่นาโงยะ โทโกะก็ยังทำใจตามเขาไปไม่ได้ด้วยดี

แพนหนุ่มโกรธเกรี้ยวใส่ หว่าโทโกะเล่นตัวไม่เข้าเรื่อง ทั้งที่อายุอานามก็ปาไปสามสิบกว่าแล้ว

ต่อให้ไปนาโงยะ ถ้าเป็นโทโกะละก็ ต้องหางานใหม่ได้ทันทีแน่จากนี้ไปเธอเปลี่ยนมาทำงานสบายๆ แค่พอช่วยจุนเจือครอบครัวได้ไม่ดีกว่าเธอ—

กระทั่งตอนนี้โทโกะยังไม่อาจลืมเลือนความรู้สึกขุ่นเคืองในความไร้เหตุผลที่อวลอื้นอยู่ในใจตอนนั้นไปได้

สมมติว่าคนที่ต้องย้ายงานไปเป็นโทโกะละ แพนหนุ่มจะคิดถึงหน้าที่การงานในปัจจุบันเพื่อตามเธอไปไหม

ทำไมถึงมีแต่เธอที่ต้องถูกบีบให้เลือกอะไรแบบนี้ด้วย

แต่เพราะไม่อาจเอ่ยความคับข้องใจที่แท้จริงนี้ออกไปได้ พอ

ได้ยินเสียงแผ่ว ๆ ของแม่ที่คล้ายจะหลอนติดหูไม่ยอมห่าง โทโกะก็ได้แต่รู้สึกผิด

และด้วยความรู้สึกผิดนี้เอง เธอจึงไม่อาจใช้ข้ออ้างหรือหลักการใดๆ เล่าเรื่องต่างๆ ให้แม่ฟังได้อย่างเต็มปากเต็มคำ

“แล้วลูกเป็นยังไงบ้าง มีอะไรเปลี่ยนไปไหม งานราบรื่นดีหรือเปล่า”

“ก็ยังโอเค”

โทโกะปากสั้นน้อยๆ

ถ้ากระทั่งงานก็ยังรักษาไว้ไม่ได้ล่ะจะทำอย่างไรดี เสียงหนึ่งกังวานถาม

หลังวางสาย จู่ๆ ฟากก็ผ่าเสียงดังลั่น

ทันทีที่โผล่ออกมาดูตรงระเบียง สายฝนเย็นเยียบก็เริ่มโปรยปรายลงมาอย่างหนักหน่วง

โทโกะยืนเหม่อมองทัศนียภาพของเมืองหลวงหลังม่านสายฝนขมุกขมัวอยู่อีกครู่ใหญ่

หลังวันหยุดยาว บรรยากาศในบริษัทยังคงหดหู่

บริษัทเริ่มสัมภาษณ์พนักงานที่ละคน เหล่าพนักงานระดับกลางที่โดนแจ้งเรื่องย้ายงานโดยไม่ถามความสมัครใจ หรือไม่ก็โดนลดเงินเดือน ต่างพากันเดินออกจากห้องประชุมด้วยท่าทางห่อเหี่ยว

ตอนบังเอิญเดินผ่านห้องประชุมนั้นขณะประตูกำลังจะปิด โทโกะก็มองผ่านช่องว่างเข้าไป เห็นมิจิเอะนั่งเรียงอยู่กับเหล่าผู้บริหารระดับสูง แล้วพานคิดว่าเสียดายหน้าด่านข้างของอีกฝ่ายผุดพรายไปด้วยอารมณ์คล้ายมัวเมาในอำนาจ จนเธอถึงกับต้องรีบก้มหน้าหนี

สุดสัปดาห์นี้โทโกะเองก็ต้องถูกสัมภาษณ์เช่นกัน

ความจริงแล้วนั่นคือการสัมภาษณ์แฝงจุดประสงค์เพื่อแนะนำให้
เกียติณก่อนกำหนด เงื่อนไขของทางบริษัทย่อมไม่ละมุนละม่อมเป็นแน่

หลังสัมภาษณ์เสร็จ พนักงานพากันไปรวมตัวกันในคาเฟ่ โทโกะ
ไม่มีแกใจจะเข้าไปร่วมวงจึงหันไปใช้ห้องครัวในออฟฟิศแทน

“นี่ สัมภาษณ์เริ่มแล้วใช่ไหม หัวหน้าทีมคิโนซากิจะโดนย้าย
ด้วยหรือเปล่าล่ะ”

जू ๆ ก็ได้ยินชื่อตัวเอง โทโกะจึงชะงักผีเท้าทันที

ครั้นลอบมองเข้าไปก็เห็นว่าพวกรุ่นน้องในที่ที่กำลังเอากะติก
เก็บความร้อนมาซงซากันพอดี สาว ๆ จอมประหยัดเหล่านี้มักทำ
ข้าวกล่องมากินเองและใช้บริการน้ำชาฟรีในห้องครัวเป็นประจำ

“นั่นสิเน่า โปรเจกต์นิตยสารผู้หญิงก็จบพอดีเลย แต่สำหรับ
พวกเราแล้วมีหัวหน้าอยู่จะดีกว่านะ พวกลุงที่ไม่ยอมทำงานนะจะโดน
เต็งไปไหนก็ช่างเถอะ แต่คิดว่าถ้าหัวหน้าทีมไม่อยู่แล้วก็น่าจะมีเรื่อง
ยุ่งยากตามมาอีกเยอะ”

คนที่ตอบอย่างสุดซึ้งนั่นก็คือพนักงานสัญญาจ้างรุ่นเก่า คิมิโกะ
นั่นเอง

“แต่หัวหน้าไม่ใช่พนักงานสัญญาจ้างเหมือนพวกเรานี้ เป็น
คนเก่าคนแก่ของบริษัทใช่ไหม เพราะงั้นเงินเดือนก็น่าจะสูงไม่ใช่หรือ”

“ต่อให้โดนลดเงินเดือน หัวหน้าก็ยังอยู่ต่ออยู่ดีละนะ”

“นั่นสิเนอะ ก็เธอยังโสดใช่ไหม ตอนนี้จะเปลี่ยนงานไปไหนก็คง
ไม่ได้แล้ว และดูท่าก็คงไม่มีอย่างอื่นให้ทำหรอก”

ตอนนั้นเองทุกคนก็พร้อมใจหัวเราะครื้น

“แต่อีกไม่นานพวกเรา ก็อาจประสบชะตากรรมเดียวกันก็ได้นะ

ต้องหาทางทำอะไรสักอย่างก่อนกลายเป็นแบบนี้ พวกเราเองก็เสี่ยง
อยู่นา”

คำพูดของคิมิโกะผู้กำลังอยู่ระหว่างการคบชู้กับชาวบ้านพึ่งดู
สมจริงเหลือเกิน ทำเอาที่เหลือพากันรับคำว่า “นั่นสินะ” “น่ากลัวจัง”
“ແ່แล้วละ” ไม่หยุดปาก

โทโกะหันหลังกลับอย่างไร้เสียง ยอมแพ้เรื่องดีมกาแพไป
เรียบร้อย

ในบรรดารุ่นน้องที่กำลังนินทาเรื่องเธออยู่นั้นมีโยชิโมโตะ รินะ
อยู่ด้วย พอได้ยินรินะส่งเสียงวี๊ดว้ายไปด้วยกันกับพวกคิมิโกะแล้วโทโกะ
ก็แอบผิดหัวงเล็ก ๆ

วันนั้นโทโกะกลับบ้านตรงเวลาเผงคล้ายกับพยายามสลัดทุกอย่าง
ไว้เบื้องหลัง นี่เธอไม่ได้ขึ้นรถไฟตอนฟ้ายังสว่างมานานแค่ไหนแล้ว
นะ ตอนเดินผ่านย่านร้านค้า โทโกะถือโอกาสแวะไปดูที่ร้านสักหน่อย
ปรากฏว่าเป็นช่วงที่ชาร์ลกำลังเก็บเสื้อผ้าเตรียมปิดร้านอยู่พอดี

“อ้าว มาแต่หัววันแบบนี้หายากนะเนี่ย”

ชาร์ลโพกศีรษะด้วยผ้าลายชนเผ่า ต่างหูคู่โตสายไหวไปมาขณะ
อีกฝ่ายหันไปหันมา

ชาร์ลบอกว่ากำลังจะออกไปซื้อของเพื่อเตรียมทำม้อค้ำพอดี
โทโกะจึงเอ่ยปากขอไปด้วย

“ขอโทษที่ให้ร้อจ๊ะ”

ชาร์ลสวมหมวกไหมพรม พันผ้าไว้รอบคอ สวมเชิ้ตผ้ายีน
สีน้ำเงินเข้ากับกางเกงยีน นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นหน้าสดที่ไร้สิ่ง
ประทินโฉมของชาร์ล

ใต้หน้ากากแมสเคอเรตคือใบหน้าของชายวัยกลางคนผู้มีแววตาเยือกเย็นจนอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้

“ตอนอยู่ร้านหรือช่วงกลางคืนจะแต่งตัวตามปกติก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ถ้าแต่งแบบนั้นไปซูเปอร์ฯ เวลานี้คงสะดุดตาแน่ ฉะนั้นะ ถึงเห็นแบบนี้ก็เถอะ แต่ก็แปลกกว่าคนที่รู้จักเรื่องทีพีโอ¹³ เป็นอย่างตินะจ๊ะ”

เมื่อเห็นโทโกะจ้องมอง ชาร์ลก็หลุดหัวเราะเขินๆ

ทันทีที่เข้าไปในซูเปอร์ฯ หน้าสถานี เหล่าคุณป้าประจำแคชเชียร์ก็กวักไม้กวักมือพลางส่งเสียงเรียกเบาๆ “ชาร์ลจ้ง ชาร์ลจ้ง!”

“ชาร์ลจ้ง วันนี้มันฝรั่งเก็บเกี่ยวใหม่ ถูกมากเลย” “หัวหอมใหญ่ต้นฤดูก็เหมือนกัน แบบแบ่งขายคุณภาพจะดีกว่าที่ขายเป็นถุงนะ” “มีเห็ดดี ๆ เข้ามาด้วยละ” “เลมอนที่ปลูกในประเทศก็เข้ามาแล้วนะ”

เหล่าคุณป้าส่งเสียงบอกไม่หยุด ชาร์ลขยิบตาให้พวกเธอ จากนั้นก็หยิบผักตามฤดูกาลใส่ตะกร้าตามข้อมูลที่เพิ่งได้รับสด ๆ ร้อน ๆ ขณะเดินเคียงไปกับเขา ลู ๆ โทโกะก็ชะงักมองเงาสะท้อนบนประตูกระจกตู้แช่แข็ง ตัวเธอเป็นผู้หญิงค่อนข้างสูงอยู่แล้ว ถึงกระนั้นเวลายืนเคียงกัน ชาร์ลก็ยังสูงกว่าเธอไปหนึ่งช่วงศีรษะอยู่ดี

ตอนหนุ่ม ๆ เขาคงเคยเล่นกีฬาอะไร ผ่นอกได้เสื้อเชิ้ตผ้ายีนนั้นถึงได้ดูหนากว่าที่คิด

พอลองนึกย้อนไปว่าแขนกำยำคู่นี้เคยยกร่างตนขึ้นได้อย่างไรสบาย ๆ โทโกะก็อดรู้สึกใจเต้นแรงไม่ได้

แต่ใบหน้าไร้เครื่องสำอางของชาร์ลที่เห็นได้แสงสว่างภายในซูเปอร์ฯ กลับดูซบเซาชืดชอบกมล

¹³ TPO ย่อมาจาก Time (เวลา) Place (สถานที่) Occasion (โอกาส)

หลังจากนั้นเธอกับชาร์ลก็ช่วยกันถือของในถุงซ้อปึงหลายใบ
เดินผ่านย่านร้านค้ายัดยวกลับมายังร้าน

“โทโตะนี่จะ ต้องให้เธอช่วยถือไปด้วยเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณอุตส่าห์ทำอาหารให้กินอยู่เสมอ”

ทั้งสองเดินเข้ามาในร้าน ช่วยกันขนของเข้าไปวางในครัวหลัง
เคาน์เตอร์

นี่เป็นครั้งแรกที่โทโตะได้เข้ามาในครัว

ห้องครัวไม่ได้กว้างขวางนัก แต่คล้ายถูกปรับปรุงให้ใช้งานง่าย
และสะดวกสบาย มีอุปกรณ์ครบครัน บนเสามีป้ายสีฟ้าของสมาคม
สุขาภิบาลอาหารจังหวัดโตเกียวแขวนอยู่

ตรงช่องผู้รับผิดชอบเขียนด้วยปากกามาเจกสีน้ำเงินว่า มิคุริยะ
คิโยสุมิ

คงเป็นชื่อจริงของชาร์ลละมัง

ชื่อ “มิคุริยะ”¹⁴ นี่เหมาะกับคนทำอาหารเก่งอย่างชาร์ลพอดีเป๊ะเลย

“เอาละ ชื่อมาขนาดนี้ก็ทำได้เกือบทุกเมนูเลยละ วันนี้อยากกิน
อะไรจ๊ะ”

ชาร์ลโพล่ศีรษะใหม่ก่อนหันมาถาม โทโตะจึงได้สติ

“เป็นอะไรไป วันนี้ดูเหม่อ ๆ นะ งานเสร็จไปเปลาะหนึ่งแล้ว
ไม่ใช่หรอ”

ชาร์ลถาม โทโตะส่ายหน้าบ่อย ๆ

“คือฉัน...อาทิตยน์ี่ต้องถูกสัมภาษณ์เพื่อแจ้งเกี่ยวกับการเกษียณ
ก่อนกำหนดนะค่ะ”

¹⁴ แปลว่าครัวของเทพเจ้า หมายถึงสถานที่ปรุงอาหารสำหรับเทพเจ้าที่อยู่ในศาลเจ้า

รู้ตัวอีกทีก็ผลอหลุดปากบอกลิงที่ไม่อาจเอื้อมเอ่ยบอกแม่ของตัวเองออกไปเสียแล้ว

ชาร์ลมองหน้าโทโกะนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มลงมือจัดการกับวัตถุดิบต่างๆ อย่างคล่องแคล่ว

“หิวใช่ไหม”

เขากระซิบถามด้วยน้ำเสียงสนิทชิดเชื้อ

“ก่อนเตรียมทำม้อค้ำ มารองท้องกันสักนิดเถอะ”

ว่าแล้วเขาก็หยิบเห็ดต้นอวบขึ้นมาหั่นฉับๆ พริบตาเดียวเห็ดชิ้นบางก็เป็นกองพะเนินอยู่บนเขียง

จากนั้นก็ใส่ใบร็อกเก็ต บีบน้ำเลมอนลงไป แล้วคลุกเคล้าให้เข้ากัน

ชาร์ลเปิดตู้เย็นหยิบน้ำสลัดทำเองลงไปคลุกต่ออีกหน่อย แล้วเทใส่จาน ยื่นมาตรงหน้าโทโกะ

“สลัดแฮมปีญองจ๊ะ”

เมนูนี้ทำเสร็จภายในชั่วพริบตา โทโกะได้แต่ถอนหายใจด้วยความชื่นชม

เธอเพิ่งเคยกินเห็ดสดๆ เป็นครั้งแรกนี่ละ

ทันทีที่เข้าปาก หลังรสสัมผัสกรุบกริบก็ตามมาด้วยกลิ่นหอมรุนแรง แต่ไม่นานก็นุ่มนิ่มเลือนหายไปราวกับละลาย เป็นรสสัมผัสเบาบางลิ้นคอจนแทบไม่น่าเชื่อ

“อร่อยจัง...”

“ใช่ไหมล่ะ ฉันชอบอาหารเรียบง่ายไร้การปรุงแต่งแบบนี้ที่สุดเลย”

แต่เพราะเป็นอาหารเรียบง่ายแบบนี้แหละที่ยิ่งพิสูจน์ฝีมือกับ

ประสบการณ์ในการใช้มีดและการปรุงรสของคนทำ

เพราะชาร์ลมีพรสวรรค์ในการทำอาหารอย่างแท้จริงถึงทำให้
ดูง่ายดายเป็นได้ขนาดนี้

โทโกะเองหลงใหลในมืออาชีพเช่นนี้มาโดยตลอด

แต่—

“ถึงจะอ่อนด้อยอยู่บ้าง แต่ฉันก็ตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่มาตลอด
เลยนะคะ สุดท้ายกลับกลายเป็นว่าสิ่งที่เห็น ทั้งหมดนั้นน่าจะอาจเป็นเพียง
ภาพลวงตาที่ได้”

ระหว่างที่มีวแต่หมกมุ่นทำงาน คืบวันก็ผันผ่านไปในปีบริบท
สำหรับโทโกะแล้ว เธอคิดว่าตัวเองไม่มีความคล่องแคล่วหรือยืดหยุ่น
เพียงพอเหมือนหนุ่มสาวสมัยนี้ที่รักษาสมดุลเรื่องงานกับครอบครัวได้
อย่างธรรมชาติ

เพราะอย่างนั้นถึงได้เผชิญหน้ากับ “งานของตัวเอง” อย่างเต็มที่
มาโดยตลอด

แต่สถานที่ที่มาถึงกลับเป็น “ที่นี่” อย่างนั้นหรือ

“ความจริงแล้วอาจไม่มี ‘งานของฉัน’ อยู่ที่ไหนเลยมาตั้งแต่แรก
แล้วก็ได้”

เธอควรรู้ตัวให้เร็วกว่านี้

ตั้งแต่ตอนรุ่นพี่คุบุกเบิกที่ทำงานกันอย่างมีชีวิตชีวาหรือคิวะ
จากบริษัทนี้ไป

จากนี้ไป เธอทำงานเพื่อช่วยเหลือจนครอบครัวก็พอแล้ว

จนปานนี้แล้วจะเปลี่ยนงานก็ไม่ได้แล้ว และไม่มีอย่างอื่นให้ทำ

ด้วย

โทโกะนึกย้อนไปถึงน้ำเสียงไร้เจตนาแอบแฝงของแฟนเก่าและ

รุ่นน้องแล้วหลับตาแน่น

ตลอดยี่สิบปี ในสถานที่ซึ่งเสาะแสวงหามาโดยตลอดนี้กลับไม่มีอะไรอยู่เลยตั้งแต่แรก

“ขอโทษนะคะ จู่ๆ ก็พูดเรื่องแบบนี้...”

โทโกะได้สติจึงเงยหน้าพรวดขึ้น

ชาร์ลดูไม่มีความเกี่ยวข้องกับการทำงานในบริษัทเลย เขาเรื่องแบบนี้มาบ่นให้เขาฟังก็รังแต่จะเป็นการรบกวน

“นั่นสิน้า”

แต่หลังจากนั่งฟังมาตลอด ชาร์ลก็ถอนหายใจยาว

“ฉันก็ได้ยินมาบ่อยๆ ว่า พวกบริษัทใหญ่มักจะไล่พนักงานลูกหม้อออก แล้วหันไปตั้งตัวพนักงานค่าจ้างถูกๆ มาจากบริษัทอื่นในแวดวงเดียวกันแทน”

แล้วก็นะ ชาร์ลพูดแล้วยกมือขึ้นถอดอก

“ถ้าในบริษัทที่มีผู้บริหารตาแหลมอยู่สักหน่อยคงรู้หรือกว่า การไล่พนักงานระดับกลางซึ่งทำหน้าที่ค้ำจุนบริษัทออกแบบนี้เนี่ยถือเป็นการได้ไม่คุ้มเสียเลย...แต่คนแบบนั้นนะ จะงานครึ่งๆ กลางๆ อะไรก็ทำได้ จึงมักโดนผลักดันให้ไปรับผิดชอบที่ไหนสักแห่งจนต้องหลุดจากตำแหน่งไป พวกที่เหลืออยู่ในบริษัทจริงๆ ก็มีแต่พวกเล่นการเมืองเก่งๆ ที่ดีแต่แหวกว่ายอยู่ในบริษัทไปมาโดยไม่ยอมตกเป็นเป้าเท่านั้นละ”

ชาร์ลกล่าวแสดงความเห็นเกี่ยวกับปัญหาเรื้อรังที่พบบ่อยในบริษัทได้ถูกเฉง

ใบหน้าปราศจากเครื่องสำอางหนาเตอะตามปกติของเขา แม้ดูซีดเซียวไปบ้าง แต่ก็ดูอาจหาญ เปี่ยมไปด้วยความรู้เหมือนชายวัยทำงานอันรุ่งโรจน์

หรือว่าบางทีเขา –

ครั้นเห็นโทโกะเหม่อมองอย่างเลื่อนลอยชาร์ลก็คลี่ยิ้ม

“แต่เมื่อกี้เธอบอกว่าสิ่งที่เห็นทั้งหมดอาจเป็นภาพลวงตาใช่ไหม
แต่ความจริงแล้วทุกสิ่งบนโลกนี้แรกเริ่มเดิมทีก็เป็นภาพลวงตาของ
แต่ละคนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“เอ๊ะ?”

“ใช้คำว่าภาพลวงตาอาจฟังดูแปลกนะ แต่พวกเราก็ได้แต่มอง
ทุกสิ่งผ่านสายตาของตัวเองเท่านั้นนี่นา เธอลองคิดดูสิ”

ชาร์ลตอบว่าโทโกะ

“ก็ลองสวมสายตาคนอื่นมองฉันยามแต่งกายตามปกติดูสิ รับรอง
ได้ว่าต้องนึกอยากตายขึ้นมาแน่”

เขากล่าวโดยพยายามกลั้นหัวเราะ จากนั้นก็เริ่มเปิดตู้ในครัว

แล้วก็หยิบหม้อดินเผาขนาดสำหรับรับประทานคนเดียวออกมา
ส่งให้โทโกะ

นั่นคือหม้อดินเผาบรรจุแคสเซอร์โรลผักในฤดูใบไม้ผลิที่โทโกะ
ได้กินที่นี่เมื่อวันแรก

หม้อดินเผากลมมนให้สัมผัสสไล่นสบายมือเป็นอย่างยิ่ง

“หม้อนี้ให้เธอนะจ๊ะ”

“เอ๊ะ? แต่ว่า...”

“อยากให้รับไว้ล่ะ”

โทโกะลังเล ชาร์ลจึงตีสีหน้าจริงจังขึ้นมาเล็กน้อย

“คนทำอาหารมักจะกล่าวกันว่า หม้อดินเผาที่ผ่านการใช้งานมา
เนิ่นนานหลายปีจะยิ่งทำให้อาหารรสชาติดีขึ้นไปด้วยตามกาลเวลา”

ชาร์ลวางหม้ออีกใบที่เหมือนกันลงเคียงข้าง

“หม้อนี้ ฉันใช้มานานกว่าสี่สิบปีแล้ว ทำให้ฉันทำอาหารอบออกมาได้อร่อยเลิศเสียวละ แต่ก็อาจมีคนไม่น้อยที่บอกว่าจะทำด้วยหม้อเก่าหรือหม้อใหม่ รสชาติอาหารก็ไม่ต่างกันหรอก ความรู้สึกแตกต่างกันเป็นเพียงการอุปาทานไปเอง แต่ว่านะ...”

ชาร์ลหันมามองโทโกะแล้วจึงกล่าวซ้ำ ๆ

“ฉันคิดว่าความรู้สึกนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากเลยละ”

พริบตานั่นเอง

โทโกะก็รู้สึกคัดจมูกขึ้นมา

ภาพใบหน้าของชายโปกศิระเริ่มพร่าเลือนบิดเบี้ยว

“คุณชาร์ล”

โทโกะได้แต่ก้มหน้ามองหม้อดินเผา พยายามซ่อนเร้นไม่ให้อีกฝ่ายเห็นดวงตาเอ่อคลอหยาดน้ำ

“คืนนี้...ฉันอยากกินแคลเซอโรลใส่ผักในฤดูใบไม้ผลิค่ะ”

ใบหน้าไร้แป้งขาวตลกแต่งของชาร์ลแลดูขี้ดเสียวกว่าเคยจริง ๆ นั้นละ

“เข้าใจแล้วจ๊ะ”

แต่ใบหน้านั้นก็กลับผุดพรายไปด้วยรอยยิ้มกว้าง

ปลายสัปดาห์ โทโกะถูกผู้บริหารและฝ่ายทรัพยากรบุคคล สัมภาษณ์ในห้องประชุม

และจำต้องอิงไปพักหนึ่งกับสิ่งที่อีกฝ่ายเกริ่นขึ้นมา รู้ตัวอีกที โทโกะก็เผลอตบออกไปว่า “คะ?”

เนื้อหาของการพูดคุยคือบอกว่าต้องการให้โทโกะขึ้นเป็นหัวหน้ากลุ่มของฝ่ายวางแผน

“แล้วหัวหน้ากลุ่มซาชิฮาระล่ะคะ”

ซาชิฮาระเพิ่งเข้ามาทำงานเมื่อสองปีก่อน เขาไม่น่าจะอยู่ในกลุ่มเป้าหมายของการเกษียณก่อนกำหนดครั้งนี้เนาะ

“จะให้ซาชิฮาระคงย้ายไปอยู่ฝ่ายกระจายสินค้าล่ะ”

ผู้บริหารตอบอย่างชัดเจนด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ฝ่ายกระจายสินค้า – ศูนย์การขนส่งที่ว่ากันว่าเป็นสถานที่สำหรับปล่อยเกาะพนักงานอย่างนั้นหรือ

โทโกะเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง อุดหนุนของแต่ละคืนวันยังไม่ยอมมอบอันขึ้นเสียงที่ทั้งที่ปาเข้าไปกลางเดือนพฤษภาคมแล้วแต่ๆ บนกรอบหน้าต่างยังมีน้ำค้างแข็งเกาะอยู่เลย

“เราคาดหวังกับคุณคิโนซากินะ”

น้ำเสียงนุ่มนวลดังกังวานดังสายตาของโทโกะให้กลับมามี

มิจิเอะผู้คร่ำครึตามมารยาท ชะโงกหน้าเข้ามาหาเธอ

“อยากให้เธอตั้งใจแสดงฝีมือให้เต็มที่นะ ในฐานะตัวเลือกที่จะขึ้นมาเป็นผู้บริหารหญิงของบริษัท...เช่นเดียวกับฉัน”

น้ำเสียงสงบกล่าวต่อมาด้วยท่าทางสนิทสนม โทโกะจึงได้แต่ก้มหน้านิ่งอย่างพูดไม่ออก

“หัวหน้าคิโนซากิ!”

ขณะเดินไปตามทางเมื่อโทโกะออกมาจากห้องประชุม คิมิโกะก็พุ่งตัวออกมาจากห้องครัวในออฟฟิศแล้วเกาะแขนเธอไว้ทันที

“หัวหน้าได้เลื่อนตำแหน่งใช่ไหม! ดีจังเลยนะคะ!”

“เรารู้ได้ยังไงนะ”

จู่ๆ ก็พูดแบบนั้น โทโกะอดตกใจไม่ได้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกแ่

บริษัทเพิ่งบอกรายละเอียดตอนเมื่อครู่นี้เอง แต่คิมิโกะกลับได้กลิ่นมาก่อนแล้วหรือหรือ

“ก็...”

คิมิโกะกลับดูไม่เอาทรวงอนใจ ลากโทโกะเข้าไปในครัวออฟฟิศ “ยังไม่เปิดเผยนะคะ แต่เห็นว่าซาชิฮาระก่อ ‘หนี้เสีย’ เข้านะสิคะ” “หนี้เสียหรือ”

“อย่าพูดดังไปสิคะ ยังเป็นความลับอยู่นะ”

แม้จะกดดันให้เบา แต่คิมิโกะก็ดูคั่นปากอยากเมาท์เหลือเกิน ได้ยินมาจากหัวหน้ากลุ่มส่งเสริมการขายวากิหรืออย่างไรนะ คิมิโกะเล่าให้โทโกะฟังว่าบริษัทเอเจนซีที่ซาชิฮาระใช้งานเป็นประจำ ยักยอกเงินยอดขายมาใช้จนสุดท้ายก็ล้มละลาย

“เห็นว่าการกลายเป็นเรื่องใหญ่เลยคะ ตอนนี้นำล้างโดนตรวจสอบอยู่ แล้วหัวหน้ากลุ่มซาชิฮาระน่าจะรีบผลประโยชน์จากเอเจนซีที่เข้ามาเสียด้วย”

“แบบนี้เรียกทัศน์จากสวรรค์สินะคะ” คิมิโกะดูตื่นเต้นเหมือนเป็นเรื่องไกลตัว ทำท่าเหมือนพวกผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ได้ข่าวซุบซิบดารามาก่อนใคร

ดูเหมือนว่านอกจากรู้เนื้อหาของกรณีการตัดสินใจของทางบริษัทล่วงหน้าแล้ว คิมิโกะยังตั้งใจมาชุมนุมอยู่ในห้องครัวออฟฟิศเพื่อดักกรอตอนโทโกะออกจากห้องประชุมด้วย

“อืม แต่เขาเป็นญาติของกรรมการผู้จัดการนี่นะ จะให้ออกก็คงไม่ได้ แต่ดีจังเลยนะคะ หัวหน้า พวกเราเองก็ตั้งใจที่จากนี้ไปกลุ่มวางแผนของพวกเราจะได้ทำงานเป็นเรื่องเป็นราวกันเสียที่ เรียกได้ว่าพลิกเกมครั้งใหญ่เลยนะคะ จากนี้ไปก็ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะค้า!”

ค่านั้นโทโกะมาที่ร้านของชาร์ล ขณะกินซุปร้อนหัวผักกาด เธอ ก็เล่าเรื่องการเลื่อนตำแหน่งที่ยังไม่ได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการ ให้พวกชาร์ลฟัง

เจดาเงยหน้าขึ้นจากการบักเลื้อมลงบนรองเท้าบัลเลต์ “เหวอ เจ๋งไปเลยนี่” เขาพึมพำด้วยน้ำเสียงมอดแมน

“ดีจังเลยนะ” ชาร์ลก็ยิ้มยิ้มบอกขณะมือก็เตรียมชงชาหลัง อาหารไปด้วย

“ว่าแต่สภาพอากาศปีนี้ไม่โอเคเลยนะอะ ไหนล่ะฟ้าแจ่มใส ของเดือนห้า อากาศก็หนาวไม่เลิกรา โลกเราอาจจะเข้าสู่ยุคน้ำแข็งไป ทั้งแบบนี้เลยก็ได้ แล้วฤดูร้อนก็จะไม่มาเยือนอีกตลอดกาล”

เจดาเลิกพูดแบบหญิงสาว บ่นพึมพำเรื่องเดิมไปมา โทโกะฟัง พลังยก “ซาสำหรับช่วยผู้คนคลายหloedเลือดสมอง” ขึ้นจิบ

คำพูดว่าพลิกเกมครั้งใหญ่ตั้งก้องไปมาอยู่ในหัว

ย่างเข้าเดือนมิถุนายนอากาศก็ร้อนทั้งกลางวันกลางคืน ชวนให้อุบัติทานว่าอุณหภูมิต่ำเตี้ยที่ผ่านมานั้นเป็นเรื่องโกหก

โทโกะรู้ซึ่งขึ้นมาอีกครั้งว่า แม้ดูเหมือนคืนวันดำเนินไปอย่างต่อเนื่องโดยไร้ความแตกต่าง แต่แท้จริงแล้วฤดูกาลกำลังผันผ่านไป ในส่วนที่เราไม่อาจมองเห็น

ยามเย็นของเดือนหกยังสว่างแม้หลังหกโมงเย็น ดวงตะวัน หน้าตาเหมือนผลบิวด์เต่งตึงก็ยังคงสอดส่องแสงแดดสีทองเข้ามาในห้อง อย่างเต็มเหนี่ยว

การได้ตระเตรียมวัสดุดิบที่มีกรรมวิธียุ่งยากเอาไว้ตั้งแต่หัววัน แบบนี้ทำให้รู้สึกดีจริงๆ

เธอกำลังจะทำแคสเซอร์โรลตามสูตรที่ชาร์ลสอน

นอกจากผักประจำฤดูใบไม้ผลิอย่างกะหล่ำปลีหรือหัวหอมที่เก็บเกี่ยวใหม่แล้ว โทโกะยังดัดแปลงเล็กน้อยโดยการเพิ่มผักต้นฤดูร้อนอย่างหน่อไม้ฝรั่งกับชุกินีลงไปด้วย

กะดูว่าน่าจะตุ๋นผักได้เข้าเนื้อดีแล้วค่อยใช้เครื่องชูดชีสชูดโมจิข้าวกลิ้ง เสริจแล้วจึงนำไปเคี่ยวในหม้อใบเล็กพร้อมกับนมถั่วเหลืองชิโรมิโซะ (เต้าเจี้ยวขาว) และน้ำส้มสายชู

ความจริงแล้วตัวตนที่แท้จริงของชีสรสลุ่มลึกซึ่งคล้ายตาข่ายบนหน้าของแคสเซอร์โรลในวันนั้นก็คือโมจิข้าวกลิ้งนี่เอง

หมอบอกให้ฉันลดการกินเนื้อสัตว์นะ แต่ก็ยังกินพวกอาหารทะเลอยู่บ้างนะ—

ชาร์ลเผลอหลุดปากระหว่างสอนทำอาหารให้โทโกะ ทำให้เธอได้รู้ว่าชาร์ลกำลังป่วยเป็นโรคอะไรสักอย่าง

สีหน้าไม่สู้ดีได้เครื่องสำอางหนาเตอะนั้นไม่ใช่เพราะเธอมองผิดไปเอง เห็นว่าระหว่างช่วงไกลเด้นวิด ชาร์ลเพิ่งเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลไปหมดๆ เสียด้วย

ช่วยไม่ได้นี่นา ในโลกนี้นะไม่มีใครเป็นอิสระไปได้ทุกเรื่องหรอกทุกคนล้วนใช้ชีวิตโดยต้องแบกรับภาระอะไรสักอย่างไว้ทั้งนั้น—

ชาร์ลแยมยิ้ม ไม่มีที่ท่าจะพูดอะไรมากไปกว่านั้น โทโกะจึงไม่ถามต่อ

แต่คำพูดของชาร์ลตอนนั้นทำให้โทโกะตัดสินใจเรื่องหนึ่งได้สิ้นเดือนที่แล้ว สุดท้ายโทโกะก็ตัดสินใจปฏิเสธข้อเสนอของบริษัทและเลือกเกษียณก่อนกำหนด

และในที่สุดเธอก็ได้ออกจากบริษัทที่ทำงานมายาวนานกว่ายี่สิบปี

ในเดือนนี้นี่เอง

เรื่องในภายภาคหน้านั้นยังไม่มีอะไรแน่นอนสักอย่าง

การลาออกของโทโกะก่อให้เกิดความฮือฮาในบริษัทอยู่พักหนึ่ง
เลยทีเดียว

ทั้งที่ทางบริษัทเองเป็นฝ่ายแนะนำให้พนักงานระดับกลางเกษียณ
ก่อนกำหนด แต่พอพนักงานระดับกลางซึ่งแบกรับงานต่าง ๆ เอาไว้
มากมายอย่างโทโกะขอลาออกเข้าจริง ทั้งมิจิเอะกับคนอื่น ๆ ในฝ่าย
บุคคลและเหล่าผู้บริหารระดับสูงก็ดูจะอึ้งไป พวกรุ่นน้องอย่างคิมิโกะ
ก็เหนียวรั้งเธอ ร้องขอให้ “อย่าลาออกเลย”

แต่ตัวโทโกะเองกลับมองว่าการแนะนำให้เกษียณก่อนกำหนด
ถือเป็นจุดเปลี่ยนที่ดีสำหรับเธอ

บริษัทเสนอเรื่องการขึ้นเป็นผู้บริหารหญิงให้แก่เธอ ไม่ใช่เพราะ
ยอมรับผลงานของโทโกะ

แต่เพราะจำเป็นต้องมีใครสักคนคอยตามล้างตามเช็ดสิ่งที่
หัวหน้ากลุ่มคนก่อนทำไว้ต่างหาก ซ้ำยังเห็นได้ชัดว่าต้องการแสดงพลัง
ตามการประกาศสนับสนุนให้ผู้หญิงขึ้นเป็นผู้บริหารของพรรครัฐบาลใน
ตอนนี้

แน่นอนว่าถ้าเธอยอมอยู่ต่อไปคงได้รับผลประโยชน์มากมาย

เหมือนในอดีตที่กฎหมายเกื้อหนุนให้โทโกะได้เข้าทำงานใน
ตำแหน่งผู้จัดการหญิงและเรียนรู้อะไรต่าง ๆ มากมายในบริษัท

แต่เพราะเธอได้สั่งสมความรู้และประสบการณ์มามากมายนั้นละ
จึงรู้ว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ “ต่างออกไป”

ในห้องประชุมตอนมิจิเอะกล่าวว่า “เหมือนกับฉัน” โทโกะ
ยิ่งตระหนักได้ชัดเจน

เธอไม่คิดหรือว่าในบริษัทยักษ์ใหญ่ที่เบื้องหลังล้วนเต็มไปด้วย
สารพันสิ่งชั่วร้าย ไม่ว่าจะเป็นการทุจริต ยักยอกเงิน การนอกใจ มิฉิอะ
ซึ่งได้ขึ้นเป็นผู้บริหารหญิงระดับสูงคนแรกจะอยู่ได้อย่างสบายใจนัก

แต่ภาระที่โทโกะสมควรจะแบกรับไม่เหมือนกับมิฉิอะ

ภาระของตัวเองก็ต้องกำหนดเอง

พริบตาที่ตกลงใจได้เช่นนั้นโทโกะพลันรู้สึกว่าจะไรบางอย่าง
ซึ่งคล้ายกองหิมะที่ทับถมมาเนิ่นนานในตัวเองส่งเสียงลั่นเปรี๊ยะแตกออก

โทโกะใช้ไม้พายคนโมจิข้าวกล้องในหม้อใบเล็ก ดูจนแน่ใจว่า
โมจิเริ่มละลายจนคล้ายชีสแล้วจึงปิดแก๊ส

ต่อไปก็ถึงคราวหม้อดินเผาของชาร์ลได้ออกโรง

เธอตักผักตุนลงไปในห้องลมมน ราดโมจิเหลวขึ้นเหมือนชีส
ลงไปด้านบนก็เป็นอันเสร็จการเตรียมการ

วันนี้เธอตั้งใจจะไปเยือน “มากันมาลัม” โดยนำแคสเซอร์โรลนี้
ไปเป็นของฝาก

ไว้ค่อยไปอาศัยเตาอบในครัวของร้านอบเป็นขั้นตอนสุดท้าย
กระทั่งโมจิด้านบนไหม้เกรียมเป็นสีทองแล้วมอบเป็นของขวัญแก่ชาร์ล
ผู้คอยทำมือค้ำให้เธออยู่เสมอ

เธอใช้หม้ออายุยี่สิบกว่าปีทำ

แล้วจะไม่อร่อยได้อย่างไรละ

โทโกะใช้มือลูบคลำสัมผัสพื้นหีบมือของหม้อดินเผา พลางนึกในใจ
ว่าตอนนี้เธอยังคงอยู่ในภาพลวงตาอีกหรือเปล่า

ตอนลืมหืมตาตื่นจากความรู้สึกตื่นเต้นที่มีอยู่ที่นี่ เธออาจนึกเสียใจ
กับการตัดสินใจครั้งนี้อย่างรุนแรงก็เป็นได้

ถึงกระนั้นโทโกะก็ตัดสินใจแล้วว่าจะใช้สายตาของตัวเองมอง

อนาคตอันไม่แน่นอนนับจากนี้ต่อไป

จะขอตามหาเวที่ต่อไปที่เธอจะแสดงรสชาติของตลอดยี่สิบปี
ของเธอออกมาได้ด้วยใจอดทน

สำหรับตอนนี้เธอยอมแลกความสงบสุขในชีวิตเพียงชั่วขณะ
และขอลาจากการโดนคนอื่นประเมินคุณค่าไปสักระยะก็แล้วกัน

โทโกะปิดฝาหม้อที่มีอาหารอัดแน่นอยู่ภายในแล้วลองเดิน
ออกมาที่ระเบียง

เธอมองท้องฟ้าทิศตะวันตกที่ยังคงสว่างอยู่พอสมควร พลัง
นี้ก็น่าสนใจในความเจ้าระเบียบของดวงตะวัน ที่ไม่ว่าความหนาวเหน็บของ
เหมันต์จะลากยาวไปสักเพียงไหน ก็ยังคงทอรัศมีส่องสว่างอย่างมั่นคง
เพื่อมุ่งหน้าไปสู่วันคริสต์มาส์¹⁵ ได้โดยไม่ผันแปร

เธอก็ต้องเรียนรู้จากการรักษาสัญญาของธรรมชาติอันเกิดขึ้น
ซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาอย่างยาวนานนี้

ต่อให้ถูกแซะแซ็งมาเนิ่นนานสักเพียงไหน แต่ผืนดินที่แผ่หิมะ
ละลายหาย

ย่อมมีฤดูใบไม้ผลิมาเยี่ยมเยือนได้ทุกครา

¹⁵ วันที่มีเวลากลางวันยาวที่สุดในรอบปี